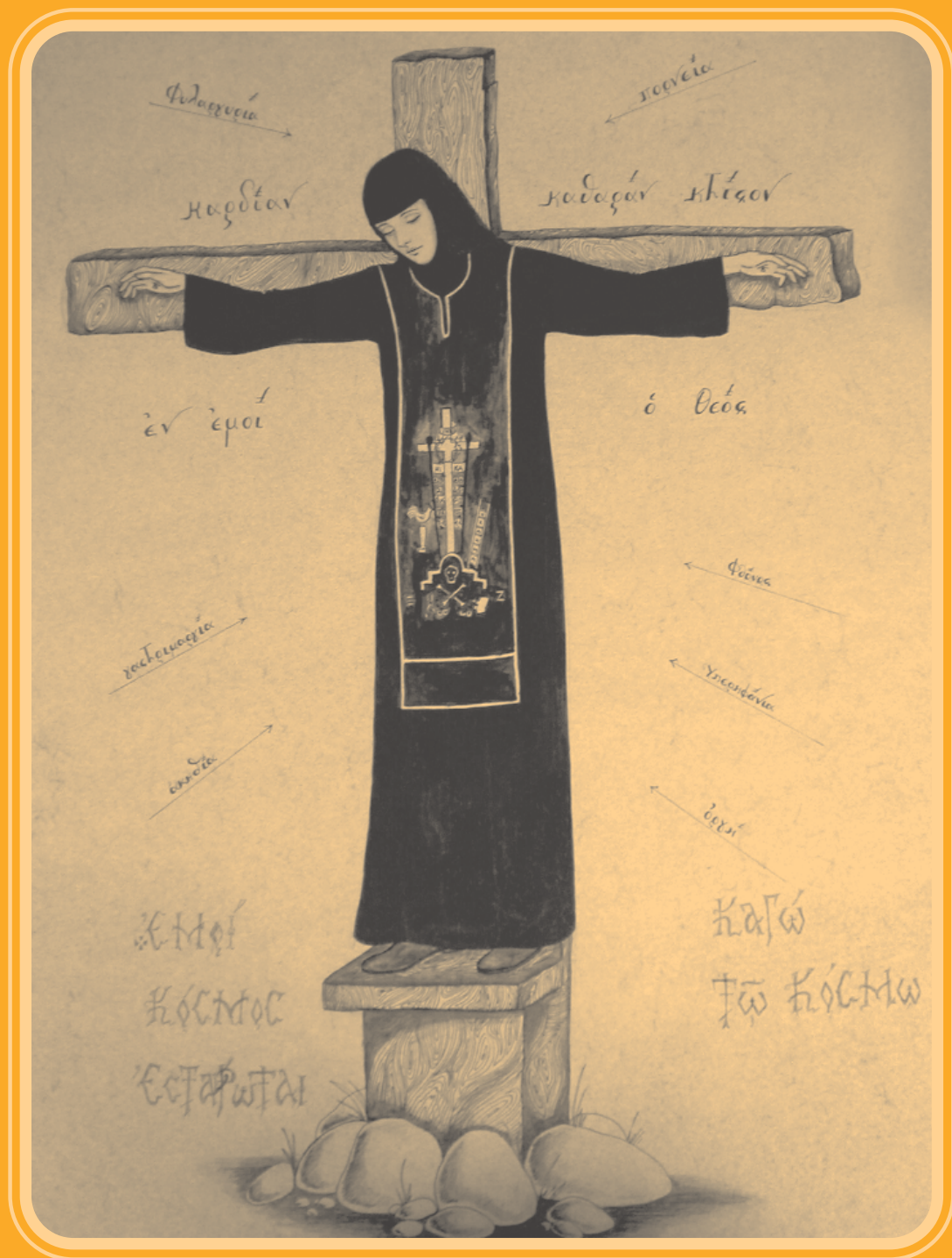

ΜΟΝΑΧΙΚΗ ΕΚΦΡΑΣΗ

ΤΕΥΧΟΣ ΑΡ. 12

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ-ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2006

ΜΟΝΑΧΙΚΗ ΕΚΦΡΑΣΗ

τ.12, ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ-ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2006

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ
ΠΡΟΑΙΡΕΤΙΚΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ

ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ - ΤΡΙΚΟΡΦΟ ΦΩΚΙΔΟΣ

330 56 ΕΥΠΑΛΙΟ τηλ. - fax 26340 - 44.391

e-mail: agnektar@mes.forthnet.gr

ΕΚΔΟΤΡΙΑ:

ΜΟΝΑΧΗ ΝΙΚΟΔΗΜΗ

ΕΚΤΥΠΩΣΗ-ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ:

LETTRA Τζουβάρας Βασιλίας, Ήλιούπολη

ΚΩΔΙΚΟΣ: 7109

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

ΤΡΙΚΟΡΦΟ ΦΩΚΙΔΟΣ

330 56 ΕΥΠΑΛΙΟ

τηλ.-fax 26340 - 44.391

Τό περιοδικό αυτό ξεκίνησε την πορεία με στόχο την κατά Θεόν βοήθεια όλων μας. Κρατάτε στα χέρια σας τό δωδέκατο τεύχος. Θέλουμε ταπεινά νά ενημερώσουμε τούς αναγνώστες μας, ότι:

ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΔΩΡΕΑΝ.

Όσοι προαιρετικά επιθυμείτε νά βοηθήσετε στά έργα τής Μονής, καθώς καί την έκδοση αὐτοῦ τοῦ περιοδικοῦ, μπορεῖτε νά μᾶς ἀποστέλετε τήν βοήθειά σας μέ τήν **ταχυπληρωμή** πού ἐσωκλείουμε ἥ μέ κατάθεση στήν **Ἐθνική Τράπεζα** **στόν λογαριασμό 426/440265-04**

(γιά τό ἐξωτερικό στό

No GR 520110426000042644026504

SWIFT:ETHNGRAA) δίνοντας καί τό ὄνομά σας.

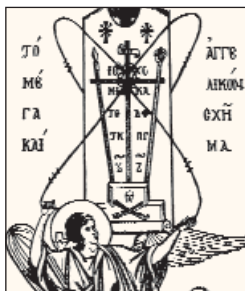
Κατόπιν ενημερώστε μας τηλεφωνικά γιά νά λάβετε τή σχετική ἀπόδειξη.

Σᾶς εὐχαριστοῦμε θερμά
Ἐκ τοῦ περιοδικοῦ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

φωτο-εξωφύλλου:

Ἡ ἐσταυρωμένη μοναχή εἰκονίζει τήν ἐκούσια σταύρωση τῶν παθῶν καί τῶν ἐπιθυμιῶν καί τή νέκρωση τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου. “Ἐμοί κόσμος ἐσταύρωται, καγῶ τῷ κόσμῳ”.

12 ΓΝΩΡΙΣΟΝ ΜΟΙ:
ΤΙ ΣΥΜΒΟΛΙΖΟΥΝ
ΤΑ ΕΝΔΥΜΑΤΑ ΤΩΝ
ΜΟΝΑΧΩΝ;

**16 ΟΥΓΡΑΝΙΟΙ
ΑΝΟΡΘΟΙ:**
Ο ΜΕΓΑΣ
ΑΝΤΩΝΙΟΣ

6
ΑΦΙΕΡΩΜΑ:
ΣΤΟ
ΜΟΝΑΧΙΣΜΟ

**28 ΜΕ ΛΟΓΙΑ
ΑΠΛΑ:**
ΑΠΟ ΤΟΝ
ΕΥΕΡΓΕΤΙΝΟ

**24 ΜΟΝΑΧΙΚΕΣ
ΕΜΠΕΙΡΙΕΣ:**
ΜΑΚΑΡΙΣΤΗ
ΓΕΡΟΝΤΙΣΣΑ ΜΑΡΙΑ
ΜΥΡΤΙΔΙΩΤΙΣΣΑ

Αγαπητοί μας ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, φίλοι ἀναγνώστες τοῦ Περιοδικοῦ μας "Μοναχική Έκφραση"

Ὡς γνωρίζουμε, ὁ Χριστός ἦρθε ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἐνσαρκώθηκε ἀπὸ τὴν Παρθένο Μαρία ὄχι ἀπλᾶ γιὰ νὰ μᾶς μιλήσει καὶ νὰ κηρύξει τὸ θεῖο λόγο Του, γιατί αὐτὸ θὰ μπορούσε κάλλιστα νὰ τὸ κάνει μέσω ἑνὸς προφήτη ἢ ἑνὸς ἁγίου. Ὁ Χριστός ἦρθε στὴ γῆ ἀπὸ ἀγάπη στὸν ἄνθρωπο καὶ γιὰ νὰ δείξει ἔμπρακτα τὴν ἀγάπη Του σὲ κάθε ἄνθρωπο καὶ νὰ θυσιάσῃ δίνοντας τὸ αἷμα Του γιὰ τὸν καθένα ἀπὸ ἐμᾶς. Ἀπὸ ἀγάπη καὶ γιὰ τὴν ἀγάπη ἦρθε ὁ Χριστός στὴ γῆ. Καὶ οὐσιαστικά μᾶς ἔδωσε μία καὶ μόνο ἐντολή: "ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας καὶ ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου καὶ τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτὸν". Μᾶς ζήτησε, δηλαδή, ἀπλᾶ ὁ Χριστός νὰ Τὸν ἀγαποῦμε, ἀλλὰ νὰ Τὸν ἀγαποῦμε ὄχι χλιαρά, ὄχι ὑποτονικά, ὄχι ἀδιάφορα, ἀλλὰ ζήτησε ὅλη μας τὴν ἀγάπη, ὅση μπορεῖ ὁ καθένας μας νὰ ἔχει στὸ νοῦ, στὴν καρδιά καὶ στὴν ψυχὴ του. Ὅπως Ἐκεῖνος πρῶτος μᾶς ἀγάπησε τόσο ἀπόλυτα, τόσο δυνατά, τόσο ἀληθινὰ πὺ καταδέχτηκε νὰ φορέσει τὸ φθαρτὸ καὶ ἀνθρώπινο σῶμα, ν' ἀφήσει τὴν ἐπουράνια δόξα Του καὶ νὰ γίνῃ ὁ πιὸ ταπεινὸς καὶ ὁ πιὸ ἁδοξὸς τῆς γῆς καὶ τὸ κυριότερο νὰ ὑποστῇ τόσο φρικτὰ μαρτύρια, κοροϊδίες, φτυσίματα καὶ τὸ φρικτότερο ἀπὸ ὅλα, νὰ δεχτῇ τὸν θάνατο στὸ σταυρὸ ἀπὸ τὸ ἴδιο Του τὸ δημιούργημα. Μὲ τὴ θέλησή Του, ἐκούσια, ἀλλὰ καὶ μὲ ὅλο τὸ εὖρος καὶ τὸ πλάτος πὺ μπορεῖ νὰ εἶναι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ὑπέκλυψε στοὺς ἐξευτελισμούς καὶ στοὺς δαρμοὺς, στίς ταπεινώσεις, στίς μαστιγώσεις καὶ στὴ φρικτὴ σταύρωση. Γιὰ ἕναν καὶ μόνο

λόγο: ΜΑΣ ΑΓΑΠΑ. Καὶ κάλεσε ὅλους, ὅσους θέλουν, νὰ Τὸν ἀγαπήσουν καὶ νὰ ζήσουν μαζί Του ἐνωμένοι γιὰ πάντα. Δέν ὑποχρεώνει κανέναν, ἀλλὰ καὶ δέν ἐξαιρεῖ κανέναν. Σὲ ὅλους ὅσους πέρασαν καὶ σὲ ὅσους θὰ περάσουν, χάρισε ἀπλόχερα τὴν ἀγάπη μέχρι θυσίας, μέχρις ἐσχάτων. Σὲ ὅλους ἀπλώνει τὰ Χέρια, αὐτὰ τὰ Χέρια πὺ ἐπλάσαν τὸν ἄνθρωπο, τὰ ἴδια πὺ ἀπλώθηκαν ἐκούσια πάνω στὸ Σταυρὸ, ἐκεῖνα τὰ Χέρια πὺ καρφώθηκαν καὶ μάτωσαν, ἀποδεικνύοντας σὲ ὅλους μας ὅτι ἡ ἀγκαλιὰ τῆς ἀγάπης Του δέν ἔχει τέλος.

Ὅσο λοιπὸν ἀπόλυτα καὶ βαθειὰ μᾶς ἀγαπᾷ ὁ Θεός, τὸ ἴδιο μᾶς καλεῖ νὰ Τὸν ἀγαπήσουμε κι ἐμεῖς, μὲ ὅλη μας τὴν καρδιά, μὲ ὅλη μας τὴν ψυχὴ, μὲ ὅλη μας τὴν διάνοια. Καὶ πραγματικά ὑπάρχουν ἄνθρωποι πὺ ποθοῦν ν' ἀγαπήσουν τὸν Θεὸ μ' αὐτὸν τὸν

τρόπο. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι πού ἀγάπησαν μ' αὐτόν τόν τρόπο τόν Θεό καί ἡ καρδιά τους, ἡ ψυχὴ καί ἡ διάνοιά τους κατακλύστηκε ὁλόκληρη ἀπὸ τὴν ἀγάπη στό Θεό. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι πού ἔνοιωσαν τόν ἔρωτα στό πρόσωπο τοῦ Θεοῦ καί γι' αὐτό ὀνομάζεται θεὸς ἔρωτας. Ὅσοι νοιώθουν τόν θεῖο ἔρωτα ζοῦν μόνο γιὰ τὸ Θεό, γιὰ νὰ Τόν ἀγαποῦν. Θέλουν ὅ,τι θέλει κι Ἐκεῖνος. Δέν ἔχουν πλέον δικό τους θέλημα γιατί, χάρις στήν ἀγάπη τους πρὸς Αὐτόν, τό θυσίασαν γιὰ τὸ θέλημα Ἐκείνου πού ἀγάπησαν. Δέν ἔχουν πιά ἐπιθυμίες, γιατί μέ ἀγωνία ἐπιθυμοῦν μόνο ὅ,τι Ἐκεῖνος ἐπιθυμεῖ. Δέν κάνουν τίποτα ἀπὸ αὐτά πού πληγώνουν Ἐκεῖνον πού ἀγαποῦν, ἀλλὰ καί ὅταν ἀπὸ ἀνθρώπινη ἀδυναμία πέφτουν καί πληγώνουν τόν Ἀγαπημένο τους, τρέχουν πάλι στήν ἀγκαλιά Του καί μέ δάκρυα καί πόνο ψυχῆς Τοῦ ζητοῦν συγγνώμη. Ξέρουν ὅτι ἡ ἀγάπη Του ὅλα τὰ συγχωρεῖ.

Οἱ ἄνθρωποι πού κυρίως, ἔνοιωσαν μέσα στήν ψυχὴ τους τὸ θεῖο ἔρωτα εἶναι οἱ μοναχοὶ καί οἱ μοναχές. Ἐνοιωσαν μέσα στήν ψυχὴ τους ἡ ἀγάπη τους, ὁ ἔρωτάς τους πρὸς τόν Θεό, νὰ τοὺς δίνει φτερά γιὰ νὰ πετάξουν ὅσο γίνεται πιὸ κοντὰ Του. Ἐνοιωσαν μέσα στήν ψυχὴ τους ὅτι δέν τοὺς φτάνει ἂν αὐτὴ ἡ ζωὴ γιὰ νὰ τὴ δώσουν ὅλη στό Θεό. Ἐνοιωσαν ὅτι καί τὰ λίγα χρόνια, γιατί οἱ περισσότεροι ξεκινοῦν πολὺ νέοι γιὰ τὸ μοναστήρι, πού πέρασαν στὸν κόσμο, ἦταν χάσι-

μο χρόνου, γιατί δέν ζοῦσαν μόνο γιὰ τὸ Θεό. Ἐνοιωσαν ὅτι ἔπρεπε νὰ βροῦν ἓνα μέρος, μακριὰ ἀπὸ τὴ φθορά τοῦ κόσμου πού τοὺς ἀνάγκαιζε πολλές φορές νὰ ἀσχοληθοῦν μέ χίλια μύρια πράγματα, ἐνῶ ἐκεῖνοι ἤθελαν ν' ἀσχοληθοῦν μόνο μέ τόν Θεό. Ἐνοιωσαν ὅτι κάθε λεπτό τῆς ζωῆς τους ἄξιζε νὰ δοθεῖ μέ ὅλη τὴ δύναμη τῆς ψυχῆς τους στό Θεό. Ἐνοιωσαν ὅτι ἀκόμα κι ἂν Τοῦ τὰ δώσουν ὅλα, δέν εἶναι τίποτα μπροστά σ' αὐτό πού ἀξιίζει νὰ δώσουμε στό Θεό. Καί ὅμως, ὁ κάθε μοναχὸς ὀρίζει, ὅπως καί κάθε ἄνθρωπος, ἓνα σῶμα, μιὰ καρδιά, μιὰ ψυχὴ, ἓναν νοῦ. Καί ἀποφασίζει μέ ὅλη του τὴν καρδιά καί μέ ὅλη του τὴν ἀγάπη, νὰ τὰ δώσει, γιὰ ὅσο χρόνο ζήσει σ' αὐτὴ τὴ γῆ, στό Θεό, στὸν Ἀγαπημένο του Νυμρίο, στὸν Ἐραστή τῆς ψυχῆς καί τῆς καρδιᾶς του.

Ὁ θεὸς ἔρωτας αὐτὸς δέν ἔχει τέλος, δέν ὑπάρχει ἓνα σημεῖο στό ὁποῖο κορυφώνεται. Εἶναι μία διαρκὴς κίνηση πρὸς τὸ Θεό, μία διαρκὴς ἀγάπη πού ἐξελίσσεται ὅλο καί περισσότερο, γι' αὐτό καί ποτέ δέν φτάνει. Γεμίζει ἡ ψυχὴ μέ κάθε σταγόνα αὐτῆς τῆς ἀγάπης, ἀλλὰ ἀναζητᾷ ὅλο καί περισσότερη. Γεμίζει ἡ καρδιά, ἀλλὰ ποτέ δέν αἰσθάνεται ἀπόλυτα γεμάτη, ἀλλὰ συνεχίζει νὰ παρακαλᾷ τὸ Θεό γιὰ περισσότερη ἀγάπη, γιατί ποτέ δέν φτάνει, ποτέ δέν ἀρκεῖ. «Τὰ Σὰ ἐκ τῶν Σῶν», τὰ πάντα ἀπὸ Ἐκεῖνον ξεκινοῦν καί σ' Ἐκεῖνον καταλήγουν, Ἐκεῖνος ὅλα τὰ ὀρίζει κι Ἐκεῖνος ὅλα τὰ μοιράζει σ' ἐμᾶς.

Γι'αυτό καί Τοῦ ζητᾶμε νά μᾶς δίνει ἀγάπη, γιά νά Τοῦ τήν δίνουμε πίσω...Οἱ μοναχοί δίνονται μέ ὅλο τους τό εἶναι καί μέ ὅλη τους τήν καρδιά στό Θεό καί δέν μοιράζονται τήν ἀγάπη τους οὔτε μέ γονεῖς, οὔτε μέ παιδιά, οὔτε μέ συζύγους, οὔτε μέ συγγενεῖς. Νυμφίος εἶναι ὁ Χριστός, ὁ Ἀγαπημένος, ὁ Ἐραστής, ὁ μόνος Ἐραστής πού συνεπαίρνει τήν ψυχή καί τήν καρδιά καί τή διάνοια τοῦ μοναχοῦ πού γεμίζει μόνον ἀπό Ἐκεῖνον. Τό μόνο πού ἐπιθυμεῖ ὁ μοναχός εἶναι νά εἶναι ἔνωμένος μέ τό Νυμφίο του, νά ζεῖ μαζί Του, νά ζεῖ μόνο γι' Αὐτόν, ὅχι μόνο στήν ἄλλη ζωή, ἀλλά ἀπό αὐτή τήν ἐπίγεια ζωή νά ἀπολαμβάνει τόν ἔρωτά του μέ τό Θεό. Γι' αὐτό καί φεύγει ἀπό τό σπίτι του, ἡ φλόγα τῆς ἀγάπης του καίει τήν ψυχή του, καίει ὅλο του τό εἶναι καί ἐγκαταλείπει τούς πάντες καί τά πάντα, ἀναζητώντας τό μέρος πού θά ζήσει μαζί μέ τόν Θεό του, σέ μιά ἀτέλειωτη ἔνωση καί ἀγάπη μαζί Του. Γι' αὐτό καί χιλιάδες χρόνια τώρα, σέ ὅποιο μοναστήρι κι ἂν βρεθοῦμε, σέ ὅλα τά πέρατα τῆς γῆς, θαυμάζουμε ὅτι μέσα στίς ἐρήμους καί σέ ἀτόμερα μέρη βρίσκονται καί ἀνθίζουν μικροί ἐπίγειοι παράδεισοι, τά ὀρθόδοξα μοναστήρια μας. Τό πρῶτο μέρος πού ὁ ἄνθρωπος ἔζησε καί ἔβλεπε τόν Θεό ἦταν ὁ Παράδεισος... Ἐκεῖ ζοῦσε ὁ ἄνθρωπος ἀπολαμβάνοντας τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ζώντας μέσα στήν ἀγκαλιά Του. Αὐτή τή θεά, αὐτή τήν ἀγάπη, αὐτή τήν ἔνωση ὀνειρεύτηκε νά ζήσει ὁ κάθε μοναχός, γι' αὐτό φτιάχνει τόν ἐπίγειο παράδεισό του κι ἐκεῖ βιώνει μέχρι τό τέλος τῆς ἐπίγειας ζωῆς του τήν ἀγάπη του, τήν ἔνωσή του μέ τό μόνο Νυμφίο του, τό Θεό. Σ' αὐτό τόν ἐπίγειο παράδεισο βλέπει τό Θεό, ζεῖ μαζί Του, ἀπολαμβάνει τά ἀγαθά καί τίς εὐεργεσίες Του, Τόν αἰσθάνεται δίπλα του στίς θλίψεις καί στίς δοκιμασίες του, αἰσθάνεται τό ἅγιο χέρι Του νά τόν σηκώνει στίς

πτώσεις του... Σ' αὐτό τόν ἐπίγειο παράδεισο περνᾷ ὅλη τή ζωή του, ζώντας μέ τόν Θεό, στίς καλές καί στίς κακές στιγμές, στούς πόνους καί στίς χαρές, στίς ἀρρώστειες ἀλλά καί στή δύναμη. Ὅλα νοιώθει νά τά ἀντλεῖ ἀπό τό Θεό, ἀλλά καί ὅλα μέσα του νοιώθει νά τά προσφέρει στό Θεό, ἀκόμα κι αὐτά τά λίγα, τά ψίχουλα

πολλές φορές. Ὁ Θεός ὅμως, ἀπό τήν ἀγάπη Του, ὅλα τά δέχεται, ὅτι κι ἂν Τοῦ προσφέρουμε. Γι' αὐτό, σέ κάθε μοναστήρι, θαυμάζουμε τήν ὁμορφιά του, τήν τοποθεσία πού ἔχει χτισεῖ, τόν πλοῦτο του, τήν ψυχική καί τήν σωματική ξεκούραση πού μᾶς προσφέρει, γιατί αὐτός ὁ χώρος φτιάχτηκε μέ ἀγάπη, ἀλλά καί ἀπό ἀγάπη. Ἀπό ἀγάπη στό Θεό ἔφτιαξαν καί φτιάχνουν οἱ μοναχοί, ὅτι μπορούσαν, μέ ζήλο, μέ φροντίδα, μέ ὅλη τήν καρδιά, τήν ψυχή καί τή διάνοιά τους, γιατί αὐτό θά προσφερόταν στό Θεό, στόν Ἐραστή τῆς ψυχῆς τους καί θά στέγαζε μιά ἀγάπη χωρίς τέλος πού ξεκινᾷ ἀπό αὐτή τή γῆ, ριζώνει, βλασταίνει, ἀνθίζει καί τά ἄνθη τῆς παραμένουν ἀμάραντα καί στολίζουν τόν Παράδεισο τῆς ἄλλης ζωῆς, ἐκεῖ πού σάν συνέχεια αὐτῆς τῆς ζωῆς ὁ μοναχός ὀνειρεύεται νά ζήσει μαζί μέ τόν Νυμφίο του Χριστό. Γιατί καί αὐτή καί ἡ ἄλλη ζωή ἔχει νόημα μόνο κοντά σ' Αὐτόν, πού ἀπό αὐτή τή ζωή ὁ μοναχός λάτρεψε καί Τοῦ τή χάρισε, γιά νά τήν κάνει ὅ,τι θέλει Ἐκεῖνος πού ἀγαπᾷ...

Ἡ Ἑγουμένη,

*† Μόνιχα Μοναχή καί αἱ σύν ἐμοί
ἐν Χριστῷ ἀδελφαί.*

ΜΟΝΑΧΙΣΜΟΣ

Ἀφιέρωμα

Μοναχισμός
δέν είναι ἐπινόη-
ση κάποιων
ἀνθρώπων, ἀλλά
οὐσιαστικά εἶναι γέν-

νημα θρέμμα τοῦ Ἰδίου τοῦ
Νυμφίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ,
ὁ Ὅποῖος στήν ἐπίγεια ζωή
Του ἔζησε σάν μοναχός, μέ
νηστεία, προσευχή, ἀκτημο-

σύνη, παρθενία, ἀγρυπνία.
Εὐλόγησε τόν γάμο, ἀλλά
ἔζησε σάν μοναχός καί ὅταν
μάλιστα ὁ νεαρός Ἰουδαῖος
Τόν ρώτησε πῶς μπορεῖ νά
γίνει τέλειος, ἐκεῖνος Τοῦ
ἀπήντησε: “εἰ θέλεις τέλειος
εἶναι ὑπάγε πώλησόν σου τά
ὑπάρχοντα καί δός πτωχοῖς
καί ἔξεις θησαυρόν ἐν
οὐρανῷ καί δεῦρο ἀκολούθει
μοι” (Ματθ. ιθ’ στ.21).

Κατά τό παράδειγμα
Ἐκεῖνου καί κατά τήν προ-
τροπή Του γιά τελειότητα,
χιλιάδες μοναχοί καί μοναχές
στό διάβα τῶν αἰώνων δέχθη-
καν αὐτήν τήν κλίση τοῦ
Κυρίου μας γιά νά ἐξέλθουν
ἀπό τόν κόσμον καί νά ζήσουν
μόνοι μόνῳ τῷ Θεῷ.

Ἦδη ἀπό τά πρῶτα χρι-
στιανικά χρόνια παρατη-
ρεῖται τό φαινόμενο νά ἀνα-
χωροῦν γιά τήν ἔρημο, γιά τά
ὄρη καί τίς σπηλιές, ἀσκητές
καί ἀναχωρητές ἀνταποκρι-
νόμενοι στήν κλίση τοῦ Θεοῦ
καί ἐπιδιώκοντας τήν τελειό-

➔ Ὁ Ἅγγελος μέ τόν Ἅγιο Παχώμιο, τοιχογραφία τῆς
Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Κωνίνου στή Χίο.

Ο ΑΓΙΟΣ ΑΓΓΕΛΟΣ ΠΕΜΨΕΣ ΥΠΟ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΠΑΧΩΜΙΟΝ.

τητά τους μέ την ἀπονέκρωση τῶν σωματικῶν ἐπιθυμιῶν μέσω τῆς ἀσκήσεως, τῆς ἐγκράτειας, τῶν στερήσεων, τῆς ἀγρυπνίας καί τῆς συνεχοῦς καί ἀδιάλειπτης προσευχῆς ὑπέρ ὅλου τοῦ κόσμου.

Ἀπό τήν Παλαιά Διαθήκη γνωρίζουμε ὅτι ὡς ἀσκητές ἔζησαν ὁ προφήτης Ἡλίας, ὁ προφήτης Ἐλισσαῖος, ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος. Μετά τόν Χριστό ὁ ἀσκητισμός καί ἀργότερα ὁ Μοναχισμός ἀναπτύχθηκαν κυρίως ἀπό ἀγάπη πρὸς τόν Χριστό καί ἀπό ἀσβεστη ἐπιθυμία νά ζήσουν ἤδη ἀπό αὐτήν τήν ζωή ἐνωμένοι μαζί Του, πολεμώντας τόν σαρκικό ἄνθρωπο καί τίς ἐπιθυμίες Του.

Τά θεμέλια τοῦ Μοναχισμοῦ τέθηκαν στίς ἀρχές τοῦ 2ου αἰῶνος, μέ ὅπλα κυρίως τῆ

νηστεία, τήν ἀκτημοσύνη καί τήν παρθενία πού ἀποτελοῦν τίς κύριες ὑποσχέσεις τῶν μοναχῶν κατά τήν κουρά τους. Ἀπό τήν ἀρχή ἤδη, οἱ Οἰκουμενικές Σύνοδοι ἐπέτρεψαν σέ ὅποιονδήποτε, ὅσο ἁμαρτωλός κι ἂν εἶναι, νά εἰσέλθει στό μοναχικό πολίτευμα, τό ὁποῖο κατ' ἐξοχήν εἶναι πολίτευμα μετανοίας.

Κατά τή διάρκεια τῶν πρώτων τριῶν αἰῶνων τοῦ Χριστιανισμοῦ ὑπῆρχε ἔντονη παρουσία ἑνός ἀσκητικοῦ πνεύματος, μέ τήν ἔννοια ὅτι πολλοί χριστιανοί καί χριστιανές ζοῦσαν σά μοναχοί στόν κόσμο, ἀλλά καί ἄλλοι ἄρχισαν νά φεύγουν πρὸς τήν ἔρημο καί γι' αὐτό ὀνομάστηκαν ἀναχωρητές ἢ ἐρημίτες. Μεγάλος πατέρας τῆς ἐρήμου εἶναι ὁ Μέγας Ἀντώνιος καί γι' αὐτό ἀκριβῶς γράφουμε τήν ζωή του στήν στήλη τοῦ περιοδικοῦ μας "Οὐράνιοι ἄνθρωποι".

Ὁ κοινοβιακός μοναχισμός ὁργανώθηκε μετά τήν περίοδο τῶν διωγμῶν μέ τό Μέγαλο Παχώμιο, στήν Ταβέννηση τῆς Αἰγύπτου, ἐνῶ ἀκολουθοῦν οἱ μεγάλοι Ἅγιοι Μοναχοί, ὁ

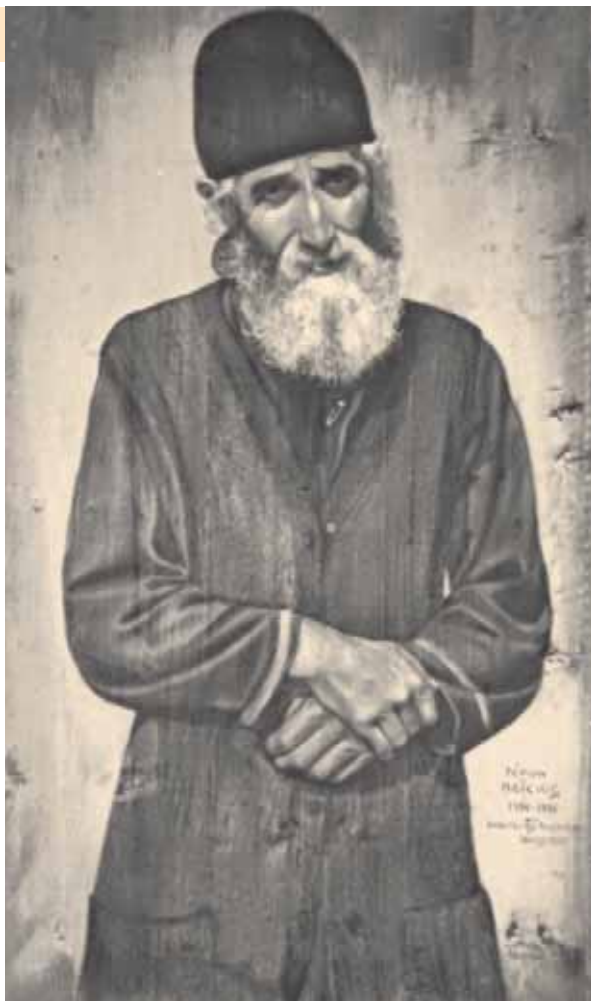
Ἅγιος Σάββας στήν Παλαιστίνη, ὁ Ἅγιος Θεοδόσιος ὁ Κοινοβιάρχης, ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης καί ὁ Μοναχισμός μεταλαμπαδεύεται σέ ὅλον τόν γνωστό τότε κόσμον καί διαγράφει μέχρι σήμερα μία λαμπρή πορεία στίς σελίδες τῆς Ἐκκλησίας μας, γιατί ἀποτελεῖ ἀκριβῶς τούς προμαχῶνες τῆς. Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας ἐξύμνησαν τό μεγάλο αὐτό δῶρο τοῦ Θεοῦ πρὸς τόν ἄνθρωπο, ὅπως ὁ Μέγας Βασίλειος πού ἀναφέρει ὅτι ὁ Μοναχός μέ τήν ἄσκησιν καί τήν ἐν Χριστῷ στρατευσὴν τοῦ γίνεται μάρτυρας. Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος τονίζει ὅτι ὁ Μοναχός εἶναι αὐτός πού ζεῖ μόνος μέ μόνον τόν Θεό. Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ἀποφαίνεται ὅτι ὁ Μοναχισμός εἶναι ἡ ὄντως φιλοσοφία καί οἱ μοναχοὶ μιμοῦνται τούς Ἀποστόλους καί τίς ἀσώματες Δυνάμεις. Ὁ Ἅγιος Ἰσαάκ ὁ Σύρος τονίζει ὅτι μοναχός εἶναι αὐτός πού θαυμάζει συνεχῶς τόν Θεό. Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κλίμακος λέγει ὅτι μοναχός εἶναι τάξη καί κατάστασις τῶν ἀσωμάτων ἀγγέλων πού κατορθώνονται μέσα σέ ὑλικό σῶμα.

Παράλληλα μέ τόν ἀνδρικό μοναχισμό ἀνθεῖ καί ὁ γυναικεῖος, ἀφοῦ ὁ χριστιανισμός οὐδέποτε ὑποβίβασε τήν γυναῖκα, ἀλλά ἀντίθετα τήν ἐξύψωσε σάν ἰσοτίμη καί ἰσάξια μπροστά στό Θεό, ὅπως καί οἱ ἄντρες. Μάλιστα ὁ Μοναχισμός ἔδωσε στήν γυναῖκα τήν δυνατότητα νά πραγματοποιήσῃ αὐτήν τήν ἰσοτιμία, μέ τή μόνη διαφορὰ ὅμως ὅτι δέν ὑπάρχουν πολλές μαρτυρίες γιά τίς ἀσκήτριες καί τίς μοναχές τῶν πρώτων χριστιανικῶν χρόνων, ἴσως γιατί πάντα ἡ γυναῖκα ζεῖ πιο ἀθόρυβα. Τά ὀνόματα μεγάλων ἀσκητριῶν, ὅπως τῆς Ἁγίας Συγκλητικῆς, τῆς Ἁγίας Θεοδόρας καί τῆς Ἁγίας Σάρρας εἶναι εὐρύτερα γνωστά, ὅπως καί οἱ ὀσιακοὶ βίοι τους καί μάλιστα ἀναγράφονται ὡς “Ἀμμάδες” (κατά ἀναλογία τῶν “Ἀββάδων”, μοναχῶν πού δίδασκαν καί συνεβούλευαν). Τά τρία πρῶτα γυναικεῖα Κοινόβια ἰδρύθηκαν στήν Αἴγυπτο ἀπό τόν Ἅγιο Παχώμιο καί ἡγουμένη τήν κατά σάρκα ἀδελφή του Μαρία, ἡ ὁποία ἠγεῖτο 400 μοναζουσῶν καί εἰσήγαγε τούς ἰδίους κανόνες πού εἶχε θεσπίσει ὁ ὁσιος Παχώμιος στά ἀντρικά του μοναστήρια.

Τό δένδρο λοιπόν τοῦ Μοναχισμοῦ δέν εἶναι ὑπέρ τήν Ἐκκλησία ἢ παρὰ τήν Ἐκκλησία, ἀλλά τρέφεται συνεχῶς ἀπό τήν Ἐκκλησία. Κι ἐπειδὴ ἀκριβῶς βιώνει ἐναρξέστερα τό μυστήριο τῆς Ἐκκλησίας, γι' αὐτό καί τήν ἀναπαύει. Ἀλλωστε ὁ Μοναχισμός προσέφερε στήν Ἐκκλησία πλῆθος ἁγίων, ὁσίων, μαρτύρων καί ἱεραρχῶν. Προσέφερε ἐπίσης τόν πλοῦτο τῆς μοναχικῆς λατρείας καί τῶν μοναχικῶν τυπικῶν ἐκ τῶν ὁποίων πολλὰ υἱοθετήθηκαν στήν Ἐκκλησία. Οὐδέποτε στό Μοναχισμό, ὅπως πολλοί ἐχθροὶ του διατείνονται κατέφυγαν οἱ ἀπογοητευμένοι, οἱ ἀπελπισμένοι, οἱ ἀνάξιοι καί οἱ ἀντικοινωνικοί. Ἀντίθετα, μοναχοὶ ἔγιναν ἐκεῖνα τά φωτεινά παραδείγματα πού μέ τή ζωὴ τους ἐξέφρασαν τούς ἁγίους πόθους τους κι ἀνέβηκαν τήν κλίμακα τῶν ἀρετῶν, γι' αὐτό καί ὁ Ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κλίμακος ἀναφέρει “Φῶς μοναχοῖς ἀγγελοῦ· φῶς πάντων ἀνθρώπων μοναδική πολιτεία”.

Ὁ Ὁρθόδοξος Μοναχισμός ἀποτελεῖ κατ' ἐξοχήν φορέα τῆς εὐαγγελικῆς καὶ ὀρθοδόξου παραδόσεως. Ὁ μοναχός ἀγωνίζεται μέ τήν μετάνοια νά μεταμορφωθεῖ, νά καθαρθεῖ ἀπό τά πάθη του μέ τήν συμμετοχή του παράλληλα στά μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά καί μέ τήν ἀδιάλειπτη προσευχή του. Ἀλλάζει δλόκληρος πολεμώντας τόν παλαιόν ἄνθρωπο καί ἀνακαινίζοντας τόν ἑαυτό του, ἀγωνιζόμενος γιά τό καθ' ὁμοίωση. Δηλαδή νά ὁμοιάσει ὅσο γίνεται περισσότερο στόν Δημιουργό Θεό καί Πατέρα του καί νά θανατώσει τήν φύση πού ἔπεσε μέ τό προπατορικό ἁμάρτημα. Αὐτός ὁ μοναχός γίνεται φῶς γιά ὅλον τόν κόσμο καί κοντά του προστρέχουν χιλιάδες ἄνθρωποι γιά πνευματική βοήθεια καί προσευχή. Χαρακτηριστικά ἀναφέρουμε τό τροπάριο τοῦ Μεγάλου Ἀντωνίου πού λέει “τὴν οἰκουμένην ἐστήριξας εὐχαῖς σου”. Καί ἀκόμη 2.000 χρόνια μετὰ ζητοῦμε τίς προσευχές καί τήν βοήθειά του! Αὐτό καί τὰ χιλιάδες ἄλλα παραδείγματα τῶν ἁγίων μας δείχνουν τήν κοινωνική διάσταση τοῦ Ὁρθόδοξου Μοναχισμοῦ. Ἄλλωστε ὁ μοναχός ὅταν φεύγει ἀπό τόν κόσμο, ζητᾷ νά βρεῖ καί νά βιώσει τήν ἀληθινὴ ἀγάπη καί κοινωνία μέ τόν Θεό καί τόν πλησίον. Ἀγωνίζεται σέ ὅλη του τὴν ζωή νά καθαριστεῖ ἀπὸ τὰ πάθη καί κυρίως ἀπὸ τὴν φιλαυτία, ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴ δηλαδή ἀγάπη τοῦ ἑαυτοῦ μας πού μᾶς κάνει νά ἀσχολοῦμαστε μόνο μέ ἑμᾶς. Ὁ μοναχός καθαρίζει τόν ἑαυτό του γιά νά μπορεῖ νά δεῖ καί νά ἀγαπᾷ ἀπόλυτα καί χωρὶς προσωπολατρεία τόν κάθε ἄνθρωπο, ἐφαρμόζοντας αὐτὸ πού ἔλεγε ὁ Ἀπόστολος Παῦλος “κλαίετε μετὰ κλαιόντων, χαίρετε μετὰ χαιρόντων”. Τά πάθη μας μᾶς ἐμποδίζουν νά δοῦμε τό συνάνθρωπό μας. Μᾶς ἐμποδίζουν νά δοῦμε καθαρά τόν ἑαυτό μας. Ὁ μοναχός μέσα στὴν ἔρημο μέ τὴν μετάνοια, τὴν ὑπακοή, τὴν προσευχή, τὴν ἐξομολόγηση καί τὴν Θεία Κοινωνία, καθαρίζει τὴν ψυχὴ του ἀπὸ κάθε ἐμπάθεια καί βλέπει τὰ πράγματα καθαρότερα. Αὐτὸ τόν καθιστᾷ φῶς γιά ὅλους τοὺς ἄλλους πού δέν βιώνουν αὐτὲς τίς καταστάσεις. Δέν μπορεῖ ἡ καρδιά μας νά χωρέσει τόν Θεό καί τόν συνάνθρωπό μας ὅσο εἶναι γεμάτη ἀπὸ τὴν φιλαυτία μας. Τά πάθη

μας μᾶς καθιστοῦν ἀντικοινωνικούς, ἐνῶ ὁ μοναχός δέχεται τόν κάθε ἄνθρωπο σάν εἰκόνα Θεοῦ, τόν ἀναπαύει ὅσο ταλαιπωρημένος καί συγχυσμένος κι ἂν εἶναι. Καί ἀφοῦ ἀνέπαυσε τόν ἀδελφό του ἀνέπαυσε τόν Θεό. Γιατί ὅπως λέει τό ἱερὸ Εὐαγγέλιο “ἐφ’ ὅσον ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε” (Ματθ’ κε’ 40). Ἄλλωστε ἡ παραδειγματικὴ φιλοξενία τῶν ἱερῶν μας μονῶν εἶναι ἀπτό παραδειγμα τῆς κοινωνικῆς προσφορᾶς τῶν μοναχῶν.

Ἡ μεγαλύτερη κοινωνικότητα καί γενικότερα προσφορὰ τῶν μοναχῶν καί ἡ μεγαλύτερη ἔκφραση τῆς ἀγάπης τῶν μοναχῶν πρὸς ὅλον τόν κόσμο εἶναι οἱ προσευχές τους. Ὅπως λέει ὁ Ἅγιος Σιλουανός “ὁ μοναχός εἶναι ἱκέτης ὑπὲρ ὅλου τοῦ κόσμου” θρηνεῖ γιά ὅλο τόν κόσμο καί σ’ αὐτὸ ἐγκτεῖται τό κύριο ἔργο του. Ποιὸς ἄραγε ὁμως τόν προτρέπει νά χύνει

δάκρυα για όλο τον κόσμο; Ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ. Αὐτός παρέχει στὸν μοναχὸ τὴν ἀγάπη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἀγάπη ἡ καρδιά τοῦ μοναχοῦ εἶναι πάντοτε περίλυπη ἐπειδὴ δὲν σώζονται ὅλοι οἱ ἄνθρωποι”.

Ἀλλά καὶ σέ ὅλες τίς ἐθνικές μας συμφορές οἱ μοναχοὶ δὲν πρωτοστάτησαν καὶ δὲν βοήθησαν τὸ ἔθνος νὰ ἀφυπνιστεῖ καὶ νὰ ἀγωνιστεῖ; Ἄς θυμηθοῦμε τὴν Ἁγία Φιλοθέη τὴν Ἀθηναία καὶ τὸ τεράστιο κοινωνικὸ της ἔργο ἐπὶ τουρκοκρατίας, τὸν Ἅγιο Κοσμά τὸν Αἰτωλὸ, καθὼς καὶ τὸν Ἅγιο Χριστοφόρο τὸν Παπουλάκο καὶ ἄλλους πολλοὺς ἀνώνυμους μοναχοὺς ποὺ βοήθησαν στὴν διατήρηση τῆς γλώσσας καὶ τοῦ ἐθνισμοῦ τῶν ὀρθοδόξων λαῶν ἐπὶ τουρκοκρατίας.

Σ’ ὅλη τὴν μακροχρόνια περίοδο τῆς ὑπάρξεώς του ὁ μοναχισμὸς ἔχει μόνο νὰ προσφέρει στὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Ἀκόμα καὶ στίς ἡμέρες μας ὑπηρετοῦν στίς ἐπάλξεις του ἄξιοι γέροντες, γερόντισσες, μοναχοὶ καὶ

μοναχές ποὺ καθοδηγοῦν καὶ φωτίζουν μέ τὸ φῶς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ποὺ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ τοὺς χαρίζει. Γιατί κι ἐκεῖνοι μέ τὴ σειρά τους τοῦ χάρισαν τὴ ζωὴ, τὴν διάνοια, τὴν καρδιά καὶ τὴν ψυχὴ τους. Ὅπως ἐπισημαίνει καὶ ὁ ἱερομόναχος Πετρώνιος Προδρομίτης στὸ περιοδικό “Ὁ ὁσιος Γρηγόριος” “Στὸν καιρὸ μας, αἰὼνα ἀπιστίας καὶ ἀποστασίας, ἡ πλέον ἀπαραίτητη διακονία ποὺ ἐπιβάλλεται στὸ μοναχὸ καὶ ἡ ὁποία εἶναι τὸ μήνυμα γιὰ τὸν σημερινὸ κόσμο εἶναι τὸ νὰ παραμένει ὁ ἴδιος μπροστὰ στὸν χριστιανικὸ λαὸ μέ τὸ παράδειγμα τῆς ζωῆς του, ποὺ εἶναι ἡ εἰκόνα τῆς εὐαγγελικῆς, χριστιανικῆς ζωῆς, ὅπως μᾶς τὴν ἄφησε ὁ Σωτὴρ μας Ἰησοῦς Χριστός: αὐθεντικὴ βίωση τῆς χριστιανικῆς ζωῆς μέ ἀπλότητα καὶ ταπείνωση, μέ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ πάνω ἀπὸ ὅ,τιδήποτε ἄλλο καὶ ἀκατάπαυστος πόθος γιὰ τὴν τελειότητα μέ τὴν βοήθεια τῆς μετανοίας”.

M.M.

Τί συμβολίζουν τὰ ἑνδύματα τῶν Μοναχῶν

Τὴν ὥρα τῆς μοναχικῆς κουρᾶς προσέρχεται ὁ δόκιμος μοναχός ἢ μοναχή ἀνυπόδητος, ἀσκεπής, φορῶντας μόνον ἓναν ἀπλό λευκό χιτῶνα καὶ δηλώνοντας ἔτσι ὅτι ὅλα τὰ περιττά καὶ τὰ κοσμικά τὰ ἀπέριψε καὶ εἶναι ἕτοιμος νὰ ἐνδυθεῖ τό τιμημένο ράσο καὶ τὰ ἅγια ροῦχα τοῦ μοναχοῦ.

Κατὰ τὴ μοναχικὴ κουρά ὁ δόκιμος μοναχός ἢ μοναχή, ἐνδύεται τό λεντίον (ἡ ζωστικό ἢ ἀντερί) τό ὁποῖο εἶναι μαύρου χρώματος, πού συμβολίζει τόν χιτῶνα τῆς εὐφροσύνης καὶ τῆς ἀγαλλιάσεως, ἀντί τῆς γυμνώσεως καὶ τῆς καταισχύνῃς, τὴν ὁποία φορέσαμε μέ τὴν παρακοή μας καὶ ἀντί τῆς φθορᾶς καὶ τοῦ θανάτου πού μᾶς προξένησε αὐτή ἡ παρακοή καὶ τὴν ὁποία φθορά ἀναιρεῖ τό μοναχικὸ σχῆμα μέ τὴν ὑπακοή καὶ τόν ἐνάρετο βίω. Ὁ χιτῶνας αὐτός ὀνομάζεται χιτῶνας δικαιοσύνης, γιατί ἡ λέξι δικαιοσύνη σημαίνει κάθε ἀρετὴ καὶ ὁ μοναχός φορῶντας το ὀφεί-

Φὼς μοναχοῖς ἄγγελοι· φῶς δὲ πάντων ἀνθρώπων μοναδική Πολιτεία”. Καί ἡ μοναδική, ἡ μοναχική Πολιτεία, εἶναι ζωὴ κατὰ μίμηση τῶν Ἀγγέλων, αὐτὴ στηρίζει καὶ στηρίζει τὴν Οἰκουμένη καὶ ὁ ἄνθρωπος, ὁ χριστιανὸς ποῦ ἐνδύεται τὸ Μέγα καὶ Ἀγγελικὸ Σχῆμα εἶναι ἄξιος πολλῶν ἐπαίνων καὶ μακαρισμῶν. Ὅταν κάποιος λοιπὸν προσέρχεται γιὰ νὰ ἀφιερῶσει τὴ ζωὴ του ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς καὶ τῆς διανοίας του στό Νυμφίو Χριστό τότε χαίρεται καὶ ἀγάλλεται ὁ οὐρανὸς καὶ πανηγυρίζει ὁ κόσμος τῶν Ἀγγέλων γιατί ἓνας ἀκόμα ἄνθρωπος τάχθηκε νὰ μιμηθεῖ τὴ ζωὴ τους. Ὁ μοναχὸς καὶ ἡ μοναχὴ κινοῦνται μέσα στὴν ἱερὴ προσμονὴ τοῦ Οὐράνιου Νυμφίου τους. Ζοῦν καὶ κινοῦνται σὲ μιὰ πνευματικὴ ὁδὸ μετὰ τὸ νοσταλγικὸ λόγο “ἐλθέτω χάρις καὶ παρελθέτω ὁ κόσμος οὗτος”. Καὶ μαζί με τὸν κόσμο παρέρχεται τὸ ὄνομα τὸ παλαιὸ καὶ λαμβάνει νέο ὄνομα, διότι ἀφοῦ ἐγκατέλειψε τὰ πάντα ἐγκαταλείπει τὸν παλαιὸ ἄνθρωπο καὶ ἐνδύεται τὸ νέον ἄνθρωπο.

λει νὰ γίνεῖ πρόθυμος γιὰ κάθε ἀρετὴ. Μάλιστα τὸ μαῦρο χρῶμα του σημαίνει ὅτι θὰ πρέπει νὰ εἶναι πάντοτε ὀχρωμένους πίσω ἀπὸ τὸ πένθος γιὰ τὴν ἁμαρτία καὶ τὴν ξενιτεία γιὰ τὸν κόσμο.

Ἔπειτα ἐνδύεται τὸ σουδάριον τοῦ Μεγάλου καὶ Ἀγγελικοῦ Σχήματος. Λέγεται Ἀγγελικὸ Σχῆμα, διότι ὅπως ἡ Ἀγγελικὴ φύση συνίσταται σὸ νὰ εἶναι οἱ ἄγγελοι προσεκτικοί, ταπεινοί, ὑπήκοοι, λειτουργικοί, καθαροί, κάνοντας μόνο τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ἔτσι καὶ ὁ μοναχός, ἂν καὶ εἶναι ἄνθρωπος τῆς πτώσης ἔλαβε τὴν δύναμη μετὰ τὸ Ἀγγελικὸ Σχῆμα νὰ ὁμοιάσει στοὺς Ἀγγέλους φεύγοντας ἀπὸ τὰ ἐγκόσμια καὶ παίρνοντας ἐπὶ τῶν ὤμων του τὸν σταυρὸ τοῦ Χριστοῦ, ὑποσχόμενος νὰ γίνεῖ ὑπήκοος ἕως θανάτου.

Ἔπειτα ὁ μοναχός ἢ ἡ μοναχὴ ἐνδύεται τὸν ἀνάλαβο (τὸ πολυσταύρι) ὁ ὁποῖος φοριέται ἀπὸ τοὺς ὧμους μπροστὰ καὶ πίσω σταυροειδῶς καὶ σχηματίζει τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ, ὄχι μία, ἀλλὰ πολλὲς φορὲς. Εἰκονίζει τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ καὶ σημαίνει ὅτι ὁ μονα-

χός ἀναλαμβάνει τὸν σταυρὸ τοῦ ἐπὶ τῶν ὤμων του καὶ ἀκολουθεῖ τὸν Δεσπότη Χριστό. Καθὼς τὸ πολυσταύρι περιέχει πολλοὺς σταυρούς καὶ περιβάλλει μπροστὰ καὶ πίσω τὸ σῶμα τοῦ μοναχοῦ ἢ τῆς μοναχῆς τὸ περιφράσσει καὶ τὸ ὀχυρώνει ἀπ’ τὶς προσβολὰς τοῦ διαβόλου καὶ ἀπὸ κάθε ἐναντία ἐπιθυμία.

Ἔπειτα ζώνεται γύρω ἀπὸ τὴν μέση του, δερμάτινη ζώνη “εἰς νεκρῶσιν σώματος καὶ ἀνακαίνισιν πνεύματος”. Ἡ ζώνη ἀποτελεῖ σημεῖον σωφροσύνης, καθαρότητος καὶ νεκρώσεως τῶν κινήσεων τῆς σάρκα καὶ ἐπίσης σημεῖον ἰσχύος ἐναντίον τῶν παθῶν καὶ παράλληλα στηρίξη στὶς πράξεις τῶν ἐντολῶν.

Κατόπιν ὁ μοναχός ἢ ἡ μοναχὴ φορᾷ τὰ σανδάλια, ποῦ ὅπως λένε τὰ λόγια τῆς μοναχικῆς κουρᾶς, μετὰ τὰ ὁποῖα ἐτοιμάζεται νὰ ἐφαρμόσει καὶ νὰ διαδόσει τὸ εὐαγγέλιο τῆς εἰρήνης. Ἐπίσης τὰ σανδάλια αὐτὰ τὸν προφυλάσσουν γιὰ νὰ μὴν προσκρούσουν τὰ πόδια του καὶ νὰ μὴν δαγκωθεῖ στὴν πτέρνα τῶν λογισμῶν ἀπ’ τὸ νοητὸ ὄφι, ἀλλὰ νὰ ἐπιβαίνει πάνω σ’ αὐτοὺς καὶ νὰ καταπατεῖ λέοντα καὶ

δράκοντα δηλ. τὰ κρυφὰ καὶ φθονερά θηρία τῆς κακίας. Μὲ τὰ σανδάλια αὐτὰ θά τρέχει κατευθείαν τὴν ὁδὸ τοῦ εὐαγγελίου μέχρις ὅτου φθάσει στοὺς Οὐρανούς, ἐκεῖ πού εἶναι τὸ πολίτευμα τῶν μοναχῶν, κατὰ τὸν Ἀπόστολο Παῦλο.

Κατόπιν ἐνδύεται τὸ παλῖον (ἐξώρασο) τοῦ μεγάλου καὶ Ἀγγελικοῦ Σχήματος καὶ ὅπως λέγει στή μοναχικὴ κουρά τὸ ἐνδύεται ὡς στολή ἀφθαρσίας καὶ σεμνότητος καὶ ὡς σημεῖο τῆς σκέπης τοῦ

Θεοῦ γιὰ τὴν εὐλαβίῃ του ζωῇ, τὸ ὁποῖο χαρίζει ζωὴ αἰώνια σέ ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος θά τὸ λάβει καὶ ἀποτελεῖ τὴν θεία περιβολή πού τοῦ χαρίζει τὸ ἅγιο Πνεῦμα.

Κατόπιν ἐνδύεται τὸ κονκούλιον τῆς ἀκακίας ὡς περικεφαλαία ἐλπίδος γιὰ τὴ σωτηρία του μέσω τῆς ἐκ Θεοῦ ἐπισκιάσεως τῆς χάριτος, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ὑψωση τοῦ νοῦ του μέσω τῆς ταπεινοφροσύνης καὶ τῆς ἀκακίας ὅπως ἀκριβῶς εἶναι τὰ ἄδολα νήπια, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν Θεοῦ φύλαξη καὶ περιθάλψη τῆς κεφαλῆς μὲ ὅλα τὰ αἰσθητήρια. Τὸ κονκούλιο κρέμεται μπροστά καὶ πίσω, ἐκεῖ ὅπου βρίσκεται τὸ λογιστικὸ καὶ ἡ καρδιά.

Τελευταῖα, ἐνδύεται τὸ μανδύα, ὁ ὁποῖος θεωρεῖται τὸ τελειώτατον ἐνδυμα καὶ τὸ περιεκτικὸ ὅλων, σημαίνει δὲ τὴ φιλακτικὴ καὶ σκεπαστικὴ δύναμη τοῦ Θεοῦ, ταυτόχρονα τὸ συνεσταλμένο εὐλαβὲς καὶ ταπεινὸ τῆς Μοναχικῆς ζωῆς, ἐνῷ τὸ ὅτι δὲν ἔχει μανίκια σημαίνει ὅτι καθ' ὅλη

τὴ ζωὴ του ὅλα τὰ μέλη του εἶναι νεκρά γιὰ κάθε κοσμικὴ ἐργασία καὶ ἁμαρτία. Ἀφήνει μόνο ἐλεύθερο τὸ κεφάλι τὸ ὁποῖο βλέπει πρὸς τὸ Θεὸ καὶ φρονεῖ τὰ θεία καὶ ἀνατρέχει μόνον πρὸς τὸ Θεό. Ἀλλὰ ὅπως εἶπαμε καὶ πρὶν, ἀκόμα καὶ τὸ κεφάλι τοῦ μοναχοῦ ἢ τῆς μοναχῆς εἶναι σκεπασμένο μὲ τὸ κονκούλιο γιὰ νὰ μὴ θεωρηθεῖ ὅτι ἔχει ἀσκεπῆ καὶ ἀκάλυπτα τὰ αἰσθητήρια.

Στὸ σύνολό τους, ὅλα τὰ ρούχα τοῦ μοναχοῦ εἰκονίζουν τὴ νέκρωση τοῦ Χριστοῦ μας. Ὡς τάφος εἰκονίζεται ὁ μανδύας καὶ ὡς ἐντάφια τὰ ὑπόλοιπα ρούχα. Ὁ ἀνάλαβος καὶ τὸ Μεγάλον Σχῆμα δηλώνουν ὅτι εἶναι ἐσταυρωμένος ὁ μοναχὸς γιὰ τὸν κόσμον, ὅπως ἄλλωστε τὸ ὑποσχέθηκε. Τὸ κονκούλιο πού κρέμεται ἀπὸ τὸ κεφάλι του εἰκονίζει τὸ σουδάριο καὶ ἔτσι ὅλος ὁ μοναχὸς μιμεῖται μὲ τὸ σχῆμα του τὸν Σταυρωθέντα Δεσπότη του, ὁ ὁποῖος πέθανε καὶ τυλίχθηκε στὰ ἐντάφια σπάργανα καὶ στὸ σουδάριο.

Σέ ὅλη του τὴ ζωὴ πλέον, ὅ,τι φορᾷ, θά τοῦ ὑπενθυμίζει ὅτι συνεσταυρώθηκε μὲ τὸ Χριστὸ καὶ συνεκρώθηκε μαζί Του καὶ ὀφείλει νὰ ἀγωνιστεῖ γιὰ νὰ συναναστηθεῖ καὶ νὰ συνανυψωθεῖ καὶ νὰ ἀναφανεῖ συγκληρονόμος τῆς πατρικῆς Βασιλείας καὶ τῶν ἀγαθῶν τῶν ἐτοιμασμένων πρὸ καταβολῆς κόσμου.....

9 ήμερο Προσκύνημα στα

Ιεροσόλυμα & ΣΙΝΑ

ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΩΣ
ΑΠΟ **24 ΑΠΡΙΛΙΟΥ**
ΜΕΧΡΙ **3 ΜΑΪΟΥ 2006**

ΤΙΜΗ
ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ:
1000 ΕΥΡΩ

ΕΙΔΙΚΗ ΤΙΜΗ
ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ
ΓΙΑ ΝΕΟΥΣ ΕΩΣ 27 ΕΤΩΝ:
800 ΕΥΡΩ

ΣΥΝΟΔΕΥΟΥΝ:

Ό π. Νεκτάριος
Μουλατσιώτης
μέ κληρικούς
καί μοναχούς της
Άδελφότητός μας

ΣΤΗΝ ΤΙΜΗ ΠΕΡΙΛΑΜΒΑΝΟΝΤΑΙ:

- Καλό Ξενοδοχείο 4 αστέρων στα Ιεροσόλυμα με πρωινό καί 1 γεύμα ημερησίως.
- Μεταφορές-αεροπορικά εισιτήρια καί γενικώς όλα τά έξοδά μας.

Γιά δηλώσεις θέσεων

στό τουριστικό γραφείο
ΚΙΤΣΑΚΗΣ ΤΟΥΡΣ Βηλαρά 2
(έναντι Ίερού Ναού Αγίου Κων-
σταντίνου Όμοιοίας Αθηνών).
Όταν δηλώνετε θέσεις νά τονί-
ζετε στό τουριστικό γραφείο ότι
θέλετε νά συμμετέχετε μέ τό
γκρούπ του π. Νεκταρίου Μου-

λατσιώτη (Παπαροκάδες), διότι
ύπάρχουν καί άλλα γκρούπ πού
διοργανώνει τό τουριστικό γρα-
φείο.

Τηλέφωνα:
(210) - 52.49.878 & 52.49.879
ΦΑΞ 210 - 52.49.889
Κινητό: 6945803949 &
6944320983

Ὁ Μέγας ΑΝΤΩΝΙΟΣ

ὁ 251 μ. Χ. γεννήθηκε στήν Αἴγυπτο ἓνα μεγάλο καί φωτεινό ἀστέρι τῆς χριστιανοσύνης ὁ Μέγας Ἀντώνιος. Ἰδιαίτερη πατρίδα του ἦταν ἓνα μικρό χωριό, πού ὀνομαζόταν Κόμα καί βρισκόταν ἀνατολικά τῆς ὁχθῆς τοῦ

ποταμοῦ Νείλου, στή Νότια Μέμφιδα.

Οἱ γονεῖς του ἦταν πλούσιοι καί πολύ πιστοί. Εἶχαν τήν δυνατότητα νά παρέχουν μεγάλη μόρφωση στό μικρό τους Ἀντώνιο καί νά τόν ἀναδείξουν μεγάλο ἐπιστήμονα, ἀλλά τοὺς φόβιζε ἡ συναναστροφή στό σχολεῖο μέ τά παιδιά τῶν εἰδωλολατρῶν. Δέν θέλανε νά χάσει τήν πίστη τους τό παιδί τους, ἀπό τήν πλάνη τῆς εἰδωλολατρείας. Προτιμοῦσαν νά δοῦνε τό παιδί τους στόν Παράδεισο ἀγράμματο, παρά γραμματισμένο στήν Κόλαση.

Οἱ γονεῖς του, ὁμως, φρόντισαν πολύ γιά τήν χριστιανική ἀνατροφή του. Τόν μεγάλωσαν μέ τίς ἀρχές τοῦ Εὐαγγελίου καί τοῦ ἔδειξαν τοὺς δύο δρόμους πού θά τόν γλύτωναν ἀπό τίς παγίδες τοῦ διαβόλου: τόν δρόμο τοῦ σπιτιοῦ καί τόν δρόμο τῆς Ἐκκλησίας. Ἐκεῖ πήγαινε τακτικά καί παρακολουθοῦσε μέ κατάνυξη τή Θεία Λειτουργία. Ἄν καί ἦταν ἀκόμη μικρό παιδί, δέν τόν συγκατοῦσαν τά παιχνίδια, τά ὥραια ἐνδύματα ἢ τά νόστιμα φαγητά, ἀλλά ὁ νοῦς του ἦταν στό Θεό.

Σέ ἡλικία 18 ἐτῶν, ἔμεινε ὀρφανός μέ μία ἀδελφή. Ὁ θάνατος τῶν γονέων του, τόν ἔβαλε στήν ἀρχή σέ λύπη καί σέ βαθύ σύλλογισμό. Κατάλαβε τότε, πόσο μάταιος εἶναι τοῦτος ὁ κόσμος καί πόσο γρήγορο εἶναι τό πέρασμα τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τήν προσωρινή ζωή.

Ἀναχωρεῖ στήν ἔρημο

Μιά Κυριακή ἀκούει στήν Ἐκκλησία τήν εὐαγγελική περικοπή μέ τόν πλούσιο νέο τόν ὁποῖο ὁ Χριστός καλεῖ στήν τελειότητα μέ τήν προτροπή

“εἰ θέλεις τέλειος εἶναι ὑπάγε πώλησόν σου τὰ ὑπάρχοντα καὶ δός πτωχοῖς καὶ ἔξεις θησαυρόν ἐν οὐρανῷ καὶ δεῦρο ἀκολουθεῖ μοι” (Ματθ. ιθ’ 21).

Τὰ λόγια τοῦ Εὐαγγελίου, κάνουν βαθειά ἐντύπωση στὴν ψυχὴ τοῦ Ἀντωνίου. Γυρίζει στοῦ σπίτι σκεπτικός καὶ κυριευμένος ἀπὸ ἀγωνία. Νομίζει, ὅτι ἡ φωνὴ τοῦ Κυρίου τὸν καλεῖ καὶ αὐτόν, ὅπως ἐκείνον τὸ νέο, νὰ Τὸν ἀκούσει καὶ νὰ Τὸν ἀκολουθήσει. Ὑπακούει ἀμέσως καὶ χωρὶς ἀναβολή. Πουλáει ὅλα του τὰ κτήματα, τὰ ὁποῖα ἦταν πάρα πολλά, περιτοῦ τριακόσια, ἀλλὰ καὶ πολὺ εὐφορα.

Ἀπὸ τὴν πώλησή τους πῆρε πολλὰ χρήματα. Τὸ χρυσάφι ὁμως δὲν τοῦ τράβηξε τὴν καρδιά. Τὸ ἔδωσε στὴν Ἐκκλησίᾳ καὶ στοὺς φτωχοὺς.

Τὴν ἀσκηση καὶ τὴν σκληραγωγία τὴν ἀρχίζει προτοῦ ἐγκαταλείψει ἀκόμη τὸ σπίτι του. Προσεύχεται στοῦ Θεοῦ. Τοῦ ζηταί νὰ τὸν βοηθήσει στὸν ἀγῶνα του, γιὰ τὴν σωτηρία τῆς ψυχῆς του. Ξενυχτáει πολλές φορές στὴν ἀσκηση καὶ στὴν προσευχή. Ἡ τροφὴ του εἶναι ἓνα ξερὸ κομμάτι ψωμί καὶ νερό, μόνο μία φορὰ τὴν ἡμέρα. Μερικὲς μάλιστα μέρες περνοῦν, χωρὶς νὰ βάλει τίποτα στοῦ στόμα του. Ἄλλοτε πάλι, γεύεται τὸ ξεροκόμματο, ἀφοῦ περάσουν τρεῖς ἢ καὶ τέσσερις μέρες ἐξαντλητικῆς νηστείας.

Ἀφοῦ ἐμπιστεύεται τὴν ἀδελφὴν του σ’ ἓνα Κοινόβιο παρθένων φεύγει καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὸ σπίτι ἀρχίζοντας τὴν ἀσκητικὴν ζωή. Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ δὲν ὑπάρχαν ἀκόμη μοναστήρια συγκροτημένα, ὅπως ὑπάρχουν σήμερα. Γι’ αὐτὸ καταφεύγει σ’ ἓνα ἐρημητήριο τῶν περιχώρων, ὅπου συναντάει καὶ ἄλλους ἀναχωρητές. Τοὺς πλησιάζει, γιὰ νὰ πάρει κάτι καλὸ ἀπὸ ὅλους. Στὸν ἓνα θαυμάζει τὴν ἀγρυπνία καὶ τὴν προσευχή, στὸν ἄλλο τὴν νηστεία καὶ τὴν κακοπάθεια γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ κ.ο.κ. Γεμάτος ὁ Ἀντώνιος ταπεινοφροσύνη καὶ εὐσέβεια, προχωρεῖ σταθερὰ τὰ δύσκολα σκαλοπάτια τῆς ἀσκητικῆς ζωῆς.

Ὁ Ἅγιος ζητοῦσε τὴ βοήθεια τοῦ Χριστοῦ ἐναντία στοὺς πειρασμοὺς, γιατί ἀφιέρωσε ὁλοκληρωτικὰ τὴ ζωὴν του στὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ. Σκεπτόταν ὁ Μέγας τὴν εὐγένεια καὶ τὸ νοερὸ τῆς ψυχῆς καὶ καταλάβαινε ὅτι ἡ ψυχὴ δὲν τρέφεται μὲ σαρκικὲς ἡδονές καὶ ὅτι ἀναπαύεται πραγματικὰ, μονάχα κοντὰ στοῦ Θεοῦ.

Κοιμόταν πολλές φορές μόνο σὲ μία ψάθα ἢ στοῦ ἔδαφος. Ἦξερε ὅτι ἓνας μοναχὸς καὶ ἐρημίτης γιὰ νὰ εἶναι κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του πρέπει νὰ λαμβάνει πνευματικὲς, ἀλλὰ καὶ σωματικὲς προφυλάξεις μὲ σκληραγωγημένην ζωή, ξένη πρὸς τὶς ἀνέσεις καὶ τὴ μαλθακότητά.

Οἱ πρῶτοι πειρασμοί.

Ὁ διάβολος ὁμως, ποῦ βλέπει τὴ μεγάλη πρόοδο τοῦ Ἀντωνίου στὴν ἀγιοσύνη, ταράζεται καὶ στεναχωρεῖται. Βάζει ἀμέσως σὲ ἐνέργεια τὶς παγίδες του καὶ τὰ φοβερά του σχέδια.

Ἀρχίζει τὸν φοβερὸ πόλεμο, γιὰ νὰ λυγίσει τὸν Ἀντώνιο καὶ νὰ τὸν γκρεμίσει. Θέλει νὰ τοῦ σκοτίσει τὸ νοῦ, νὰ τοῦ μουνιάσει τὴ σκέψη καὶ ὕστερα νὰ τὸν νεκρώσει ἀπὸ τὸ δεσμό του μὲ τὴν πίστη τοῦ Χριστοῦ.

Τὸν χτυπάει λοιπόν, πρῶτα μὲ λογισμοὺς γιὰ τὰ πλοῦτη καὶ τὶς ἀνέσεις. Εἶσαι κοιτός, τοῦ λέγει μέσα στὴν σκέψη του. Ἄφησες τόσα πλοῦτη καὶ ἥρθες ἐδῶ στὴν ἐρημίᾳ νὰ πεθάνεις ἀπὸ τὴν πείνα καὶ ἀπὸ τὸ κρύο! Δὲν βλέπεις τὴν δυστυχία ποῦ σὲ πνίγει; Ἐνα στρώμα δὲν ἔχεις νὰ κοιμηθεῖς. Ζεστασιά δὲν ὑπάρχει πουθενά. Δὲν εἶναι γιὰ σένα ὁ τόπος αὐτός. Θά πεθάνεις καὶ εἶναι ἁμαρτία. Ἐπειτα, μὴν ξεχνᾷς, ἔχεις καὶ ἀδελφὴ! Πῶς τὴν ἄφησες μόνη της; Εἶναι σωστό αὐτό; Τί εὐτυχημένος εἶσαι τώρα ἐδῶ, σὲ ὑγρὴ σπηλιά! Ὅλοι οἱ ἄλλοι, ποῦ ζοῦνε στὸν κόσμῳ, θά χαθοῦνε καὶ σύ μόνο θά σωθεῖς; Εἶναι ἄραγε σωστό αὐτὸ ποῦ κάνεις;

Ἀλλὰ στίς δύσκολες αὐτὲς στιγμὲς τοῦ πειρασμοῦ, ὁ Ἅγιος δὲ λυγίζει. Προσεύχεται πολὺ. Παρακαλεῖ ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιᾶς του τὸν Θεὸ νὰ τὸν βοηθήσει. Ἡ προσευχή, ἡ νηστεία καὶ ἡ θέλησή του, νικοῦν τὸν διάβολο καὶ τὸν τρέπουν σὲ φυγή.

Δὲν πρόκειται ὁμως νὰ ἡσυχάσει. Ὁ διάβολος βάζει μπροστὰ νέο σχέδιο, πιὸ τολμηρὸ αὐτὴ τὴ φορὰ. Τὸν πολεμáει μὲ τὴ σάρκα. Ἐκμεταλλεῖται γι’ αὐτὸ ὁ ἄθλιος, τὴ νεότητά του. Παρουσιάζει στὴν φαντασία του αἰσχροὺ θεάματα. Μεταμορφώνεται ὁ τρισάθλιος σὲ γυναῖκα καὶ προσπαθεῖ ἐκεῖ στὴν ἐρημίᾳ, νὰ τὸν σκανδαλίσει καὶ νὰ τὸν νικήσει. Ἀγωνίζεται μέρα καὶ νύχτα νὰ τὸν γκρεμίσει. Τοῦ παρουσιάζει κέντρα διασκεδάσεων καὶ αἰσchrές σκηνές. Κάνει ὅ,τι μπορεῖ, γιὰ νὰ ἐπιτύχει τοὺς δόλιους σκοποὺς του.

Ὁ Ἅγιος, ὁμως, συνεχῶς προσεύχεται. Μένει ξάγρυπνος καὶ παρακαλεῖ τὸ Θεὸ μὲ θερμὰ δάκρυα νὰ τοῦ δώσει δύναμιν ν’ ἀντέξει σ’ αὐτὴ τὴν ἄγρια ἐπίθεση τῶν πειρασμῶν. Γιὰ νὰ ἐπιτύχει μέχρι τέλους, δὲν τρώγει ἐντελῶς τίποτε. Κόβει καὶ τὸ ἐλάχιστο ξερὸ ψωμί, ποῦ ἐτρωγε κάθε βράδυ καὶ μένει μέρες ὁλόκληρες νηστικός.

Νέο δόλωμα ἐτοιμάζει τότε ὁ διάβολος, τὴν ὑπερηφάνεια! Παρουσιάζεται λοιπόν ὁ δαίμονας στὸν Ἅγιο μὲ μορφὴ μαῦρου παιδιοῦ καὶ τοῦ

λέγει: Ἄχ, Ἀντώνιε. Πολλοὺς ἐπλάνεψα, πολλοὺς ἔβαλα κάτω καὶ τοὺς ἐνίκησα, ἀλλὰ ἐσένα κουράστηκα νὰ πολεμῶ! Νομίζω, πὼς δὲν θὰ ἐπιτύχω. Εἶσαι δυνατός. Σὲ παραδέχομαι.

-Καὶ ποῖός εἶσαι ἐσύ; τὸν ρώτησε ὁ Μέγας Ἀντώνιος.

-Εγὼ εἶμαι τὸ πνεῦμα τῆς πορνείας καὶ γαργαλίζω τοὺς νέους στὴν πράξη αὐτή.

Ὁ Ἅγιος δὲν ὑπερηφανεύεται, ὅπως περίμενε ὁ σατανᾶς, ἀλλὰ δόξασε τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου ποὺ τοῦ ἔδωσε τὴ δύναμη νὰ νικήσει.

Μέρες ἀθλήσεως.

Μετά τοὺς πρώτους πειρασμοὺς, ὁ Ἅγιος προσεύχεται μὲ πῶς πολλή πίστη. Οἱ πρώτες νίκες κατὰ τοῦ διαβόλου, τοῦ δίνουν θάρρος καὶ δύναμη. Ἡ νηστεία καὶ ἡ σκληραγωγία γινότανε πῶς αὐστηρή. Ἐκτός ἀπὸ τὸ ἐλάχιστο ψωμί, ποὺ ἔτρωγε κάθε δύο, τρεῖς ἢ καὶ τέσσερις μέρες, οὔτε λάδι οὔτε κρασί, οὔτε καμμιὰ ἄλλη τροφή ἔβαζε στό στόμα του. Κοιμόταν πάνω σὲ μιὰ παλιά ψάθα ἢ καὶ ἐντελῶς κάτω στό χῶμα, γιατί ὅπως ἔλεγε μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο ἐξασθενίζουν οἱ ἡδονές καὶ δυναμώνει τὸ πνεῦμα.

Δὲν ἄφηνε ὁ Ἅγιος τίς ὥρες του νὰ περνοῦν σὲ ραθυμία. Πάντοτε βορσιζότανε σὲ κίνηση κι ἐνέργεια. Προετοίμαζε τὸν ἑαυτόν του καὶ γιὰ νέες συγκρούσεις μὲ τὸ διάβολο. Ἦξερε καλά, πὼς ἐκεῖνος θὰ συνέχιζε νὰ τὸν πολεμᾷ. Γνώριζε καλά, πὼς ὁ αἰώνιος ἐχθρὸς τῆς ψυχῆς κάθε χριστιανοῦ, θὰ κυτποῦσε καὶ πάλι.

Γιὰ νὰ ἀνεβάσει λοιπὸν ἀκόμη πῶς ψηλά τὸν ἀγῶνα καὶ τὴν ἄθληση τοῦ τὴν χριστιανική, καταφεύγει σ' ἓνα παλαιὸ τάφο κι ἀπομονώνεται. Ἐκεῖ τοῦ φέρνουν τὴν λίγη τροφή του, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρό, κάποιος εὐσεβὴς χριστιανός. Ὁ τάφος αὐτὸς ἦταν ἓνα ἄνοιγμα σ' ἓνα βράχο, γιατί ἔτσι ἦταν παλιά οἱ τάφοι.

Ὁ Ἅγιος Ἀντώνιος ἔμενε μονάχος μέσα στό μνήμα καὶ προσευχόταν ἀσταμάτητα. Αὐτὴ ἡ πράξη θεωρεῖται παράξενη γιὰ ἐμᾶς ποὺ δὲν μπορούμε νὰ καταλάβουμε τὸ μυστήριο τῆς ψυχῆς ποὺ ἀναζητᾷ τὸ Θεὸ μὲ ἱερὸ πάθος. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀποκομμένος ἀπὸ τὸ Θεό, τότε καὶ χρυσοστόλιση νὰ εἶναι ἡ κατοικία του, μεταβάλλεται σὲ κόλαση, γιατί δὲν ὑπάρχει ἡ θεία ζωὴ ποὺ δίνει ὁ Θεός. Ὅμως ὁ ἄνθρωπος, ποὺ ἔχει μέσα του τὸ Θεό, ἀκόμη κι ἂν ζεῖ σὲ τάφο, τότε ὁ τάφος μεταβάλλεται σὲ παράδεισο γι' αὐτόν. Ἡ ἡρωϊκὴ αὐτὴ πράξη ἔφερε ἀναστάτωση στὸν κόσμον τῶν δαιμόνων. Δὲν ἄντεχαν νὰ βλέπουν ἓνα ζωντανὸ ἀσκητὴ νὰ μένει στό χῶρο τοῦ θανάτου καὶ νὰ βιώνει μὲ

προσευχὴ τὴ ζωὴ καὶ νὰ περιμένει τὴν ἀνάσταση.

Μιά νύκτα λοιπὸν, πλῆθος δαιμόνων μὲ μεγάλη μαγία καὶ μὲ μίσος ἀνθρωποκτόνο ὄρμησαν ἐναντίον τοῦ ἁγίου καὶ τὸν κτύπησαν βάραντα μὲ σκοπὸ νὰ τὸν θανατώσουν, γιὰ νὰ σβήσουν τὰ ἔγγραφα τοῦ ἀπὸ τῆ γῆ. Ὅμως, οἱ δαίμονες μποροῦν νὰ βασανίσουν τὸν ἄνθρωπο καὶ νὰ τὸν πειράξουν, ἀλλὰ δὲν μποροῦν νὰ τὸν θανατώσουν. Τὴν ὥρα τοῦ θανάτου, τὴν ἀποφασίζει ὁ ἴδιος ὁ Θεός. Οἱ δαίμονες, ἀφοῦ τὸν κτύπησαν ἀλύττητα, τὸν ἄφησαν ἐκεῖ μέσα στό μνήμα λιποθύμιο ἀπὸ τὸ πολὺ ξύλο γιὰ νὰ πεθάνει.

Ὅμως ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ ἐνήργησε καὶ ὁ ἄνθρωπος ποὺ τοῦ ἔφερε νερὸ πῆγε νορίτερα στὸν τάφο καὶ μετέφερε τὸν Ἅγιο μισοπεθαμένο, τὸν περιποιήθηκε καὶ κατὰ τὰ μεσάνυχτα ὁ Μ. Ἀντώνιος συνῆλθε καὶ ζήτησε νὰ τὸν ξαναπάει στό μνήμα του. Ἐκεῖνος ὑπήκουσε κι ἔμεινε ὁ Ἅγιος μέσα στὸν τάφο ξαπλωμένος καὶ προσευχόμενος συνεχῶς, μὲ ἱερὸ ζῆλο, ἐνῶ τὸ σῶμα του δὲν μπορούσε νὰ κουνηθεῖ ἀπὸ τοὺς πόνους. Οἱ δαίμονες τὸν περιτριγύρισαν πάλι ἀπειλητικά. Ὁ Ἅγιος ὅμως τοὺς ἔλεγε: -Ἐδῶ εἶμαι. Δὲν φεύγω ἀπὸ τίς μαστιγώσεις σας. Ἐάν καὶ περισσότερα κακὰ μοῦ κάνετε, πάλι δὲν μπορεῖτε νὰ μὲ χωρίσετε ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ καὶ Σωτῆρα μου.

Οἱ δαίμονες, βλέποντας τὸν Ἅγιο νὰ προσεύχεται ἀκόμη καὶ πληγωμένος, χωρὶς νὰ φοβᾶται, ἀγρίεψαν περισσότερο. Ἐκαναν τόσο δυνατό θόρυβο, ὥστε φάνηκε ὅτι σεισθήκε ὁ τόπος καὶ σχίσθηκαν οἱ τέσσερις τοῖχοι. Στὴ συνέχεια μετασχηματίστηκαν σὲ ἐρπετὰ καὶ θηρία, γιὰ νὰ τὸν τρομοκρατήσουν. Γέμισε ὁ τόπος ἀπὸ λιοντάρια, ἀρκοῦδες, λεοπαρδάλεις, φίδια, λύκους καὶ ἄλλα ζῶα. Τὸ καθένα ἀπειλοῦσε μὲ τὸ δικό του σχῆμα καὶ τὸν δικό του τρόπο. Τὰ κυττήματά τους ἦταν φοβερὰ καὶ ἡ ἀγριότητά τους ἀβάστακτη, ἀνυπόφορη. Ὁ Ἅγιος συνθλιβόταν ἀπὸ ὅλα αὐτὰ καὶ ὑπέμενε καρτερικὰ τὰ φοβερὰ τοὺς κυττήματα. Αἰσθανόταν φοβερὸ πόνο στό σῶμα του. Ὅμως, στὴν ψυχὴ ἦταν ἄφοβος καὶ ἀγρυπνος. Ἐνῶ στέναζε ἀπὸ σωματικὸ πόνο, ἡ ψυχὴ του ἦταν ἀνυπότακτη καὶ ἀνυποχώρητη.

Ὁ Κύριος, ποὺ δὲ λησμόνησε τὸν Ἅγιο Του, ἤρθε σὲ συμπαράσταση καὶ σὲ βοήθειά του. Τότε, ὁ Ἅγιος Ἀντώνιος εἶδε τὴ στέγη τοῦ τάφου σὰ νὰ ἀνοίγει καὶ μιὰ ἀχτίδα φωτός νὰ ἔρχεται πρὸς αὐτόν. Ἀμέσως οἱ δαίμονες ἐξαφανίσθηκαν καὶ ἔπαυε ὁ πόνος τοῦ σώματος καὶ θεραπεύθηκαν ὅλα τὰ σημάδια ἀπὸ τίς πληγές ποὺ τοῦ προκάλεσαν. Ὁ Ἅγιος, σηκώθηκε καὶ προσευχόταν. Αἰσθα-

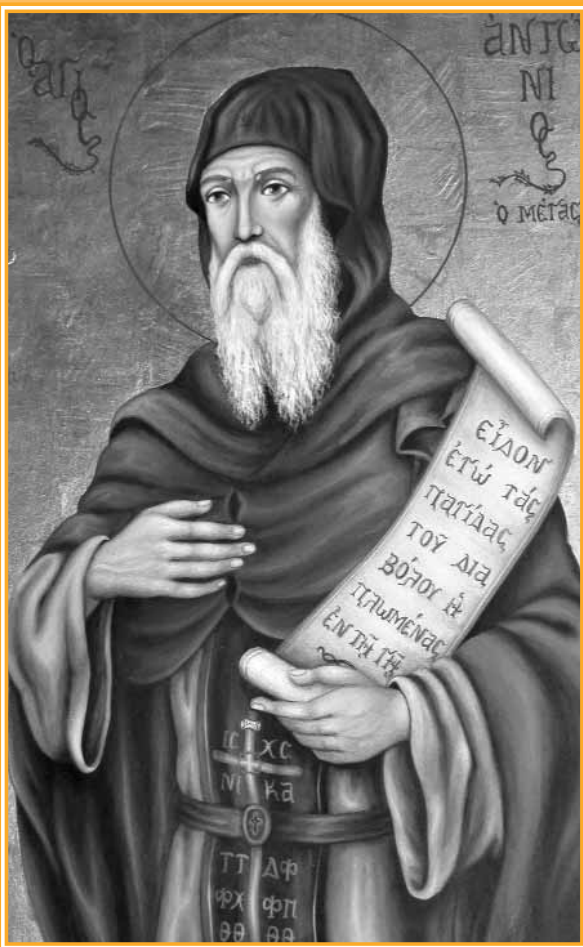
νόταν περισσότερη δύναμη από ό,τι σέ όλη του τή ζωή. Μετά τόν σκληρό άγώνα, άκολουθεί τό στεφάνι τής νίκης. Μετά τήν άπειλή του Άδη, έρχεται ή φωνή του Ούρανού... Όλα αυτά συνέβαιναν όταν ό Άγιος ήταν τριανταέντε έτών.

Αυστηρότερη άσκηση.

Άφου νίκησε τούς δαίμονες μέσα στόν τάφο, πήγε καί επισκέφθηκε τόν γέροντα, από τόν όποιο πήρε μαθήματα άσκητικής ζωής καί του λέγει τήν άπόφασή του νά απομακρυνθεί περισσότερο από τόν κόσμο. Μόνος του ό Άγιος Άντώνιος, ξεκινάει γιά τόν σκληρό καί δύσκολο δρόμο τής άσκήσεως. Περνάει τόν Νείλο ποταμό καί προχωρά προς τά βουνά τής δεξιός όχθης του, πού προεκτείνονται προς τήν Άραβία. Ό διάβολος έτοιμάζει νέα δολώματα καί τεχνάσματα γιά νά πολεμήσει τόν Άγιο.

Του πετάει λοιπόν, στό δρόμο του, εκεί πού βάδιζε στην έρημο, ένα μεγάλο, άστραφτερό, άργυρένιο δίσκο! Ό Μέγας Άντώνιος, κοντοστέκεται γιά λίγο καί λέγει εκείνο, πού κατάντησε παροιμία: “Από πού βρέθηκε δίσκος στην έρημο;” Έδώ, ούτε δρόμος, ούτε μονοπάτι, ούτε ίχνος περάσματος φαίνεται πουθενά. Άλλά καί εάν έπεσε κάποιου ανθρώπου, δέν θά τόν άκουγε; Δέν θά γύριζε λοιπόν νά τόν πάρει; Δική σου τέχνη, είναι τούτο διάβολε! Είπε ό Άγιος. Θέλεις νά μέ έμπαίξεις. Δέ θά σου κάνω όμως τή χάρη. Χάρισμά σου λοιπόν. Πάρε τόν δίσκο μαζί σου, στην άπώλεια, στό σκοτάδι τής Κολάσεως, του φρικτού βασιλείου σου... Μόλις όμως, είπε αυτά ό Άγιος, ό δίσκος έγινε άφαντος! Ό δαίμονας, είχε νικηθεί καί πάλι. Σέ λίγο, ό Μέγας Άντώνιος συναντάει μπροστά του άφθονο χρυσάφι, πού άστραφε καί γυάλιζε μέ τή λάμψη του. Γιά τό χρυσάφι αυτό, δίνονται δύο εξηγήσεις. Ή μιά είναι ότι τό παρουσίασε ό διάβολος στόν Άγιο, γιά νά τόν έμποδίσει από τό θεάρεστο δρόμο του, γιά νά του ανάψει τή φλόγα τής φιλαργυρίας καί του πλούτου καί έτσι νά του αλλάξει τά μυαλά. Ή άλλη εξήγηση είναι ότι τό χρυσάφι αυτό, τό παρουσίασε ό Θεός στόν Άγιο, γιά νά δείξει στό διάβολο ότι ό Άντώνιος, ούτε από τό χρυσάφι παρασύρεται, ούτε μέ τίποτε άλλο δέν αλλάζει τήν ευτυχία τής πίστεως πού νιώθει. Ό Άγιος, είναι αλήθεια πώς θαυμάζει τήν άφθονία του χρυσαφιού, πού βλέπει μπροστά του, αλλά καμιά επιθυμία δέν αισθάνεται. Τό προσπερνάει. Θυμήθηκε τήν Άγία Γραφή πού λέγει: “Πλούτος εάν ρέη, μή προστίθεσθε καρδιάν”.

Φθάνει λοιπόν ό μεγάλος άσκητής βαθιά στην έρημο. Εκεί κοντά στό βουνό, σέ κάτι παλιά έρει-

πια, σταματάει. Κοντά του, βρίσκεται μιά δροσερή πηγή! Είναι στή Λυβική έρημο Πισίρι, πού βρίσκεται τό σημερινό Δαρ Έλ-Μεϊμούν. Κατασκηνώνει στά παλιά έρείπια του φρουρίου τής έρήμου, χωρίς νά τόν φοβίζουν τά άγρια ζώα καί έρπετά, πού βρίσκονται εκεί μέσα. Εκείνα μέ θείο θέλημα ένα-ένα, αφήνουν τό φρούριο καί φεύγουν.

Έδώ, άρχίζει ό Μ. Άντώνιος νά ζει σέ πιό αυστηρή άσκηση. Άπομονωμένος από τόν κόσμο έντελώς, βαθαίνει στά μυστήρια τής ζωής καί τής Δημιουργίας. Είκοσι όλόκληρα χρόνια, προσεύχεται, νηστεύει, άγρυπνά καί αντιστέκεται στους πειρασμούς του διαβόλου. Άγριες επιθέσεις του κάνει ό σατανάς, τόν άπειλεί, του τριζίζει τά δόντια, του προκαλεί επανάσταση στή σάρκα. Τόν πολεμάει συνεχώς σέ μιά μάχη άσταματήτη. Οί επισκέπτες πού πηγαίνουν νά τόν δούν άκούνε στό φρούριο άγριες κραυγές: “Φύγε από τόν τόπο μας. Ή έρημος είναι δική μας. Δέν θά μπορούσεις ν’ αντέξεις στίς μηχανές μας. Θά σέ πιάσουμε στίς παγίδες μας καί στίς ένέδρες μας!” Οί επισκέπτες νομί-

ζουν στην αρχή, ότι οι φωνές είναι ανθρώπινες. Διαπιστώνουν όμως έπειτα ότι πουθενά δεν υπάρχουν άνθρωποι, εκτός από τον γενναίο άσκητή. Καταλαβαίνουν τότε τί υπεράνθρωπη πάλη κάνει ο Άγιος με την πανουργία του διαβόλου και θαυμάζουν. Τότε, ο Άγιος τους πλησιάζει γαλήνιος, ανοίγει την εξώπορτα του φρουρίου και τους λέγει: Μή φοβάστε αγαπητοί μου. Αφήστε τον δαίμονα να χτυπιέται. Έσείς να κάνετε τον σταυρό σας και να βαδίζετε άφοβα τον δρόμο σας. Τους έλεγε και πολλά άλλα ωφέλιμα και ψυχοσωτήρια λόγια. Τους δίδαξε από την πείρα του, πώς να πολεμούν και να ξεφεύγουν τις φαρμακερές παγίδες του Σατανά.

Όδηγός και Διδάσκαλος.

Τό όνομα του Μεγάλου Αντωνίου, γίνεται ξακουστό. Ο θαυμασμός για την αυστηρή ζωή, παρακινεί πολλούς να πάνε να τον δουν. Πολλοί τον βλέπουνε σαν ένα φωτεινό παράδειγμα αγίας ζωής και θέλουν να τον μιμηθούν. Όταν λοιπόν μαθαίνουν πού βρίσκεται, τρέχουν πολλοί με χαρά κοντά του. Κοιτάζουνε τό κοκκαλιάρικο σώμα του και τὰ χάνουν. Άρκετοί πού πάσχουν από αρρώστιες, μόλις τον βλέπουν, γιατρεύονται. Πολλοί δαιμονισμένοι λυτρώνονται από τὰ δεσμά του διαβόλου. Ο Μέγας Αντώνιος, όλους τους δίδασκε. Δεν ήξερε βέβαια γράμματα, αλλά ο λόγος του ήταν φωτισμένος από τό Θείο Πνεύμα. Όσοι τον άκουγαν, ένοιωθαν άμέσως γαλήνη στην καρδιά τους. Μεγάλωνε ο έρωτάς τους για άρετή. Έφειγε από τό σώμα τους ή τεμπελιά για πνευματικούς άγώνες και χανόταν ο καταστρεπτικός εγωϊσμός τους. Μάθαιναν όλοι τους, πώς να καταφρονούν τους πειρασμούς του πονηρού διαβόλου και πώς να πλησιάζουν περισσότερο τό Χριστό. Τους μοναχούς, τους δίδασκε λέγοντας: Για τή σωτηρία μας, είναι άρκετές οι Γραφές. Μας φθάνει ή Παλαιά και ή Καινή Διαθήκη. Καλό όμως είναι, να στερεώνει και ο ένας του άλλου την πίστη με λόγια, πού ωφελούν την ψυχή. -Παιδιά μου, μή βαριέστε και μήν άμελείτε τό έργο της άσκήσεως. Με λίγους, πρόσκαιρους κόπους εδώ, θά κερδίσουμε την αιώνα άνάπαυση, την δόξα και την χαρά του ούρανού. Τό πρωί πού σηκώνομαστε από τόν ύπνο μας, άς βάζουμε στό μυαλό μας, ότι ίσως δεν προλάβουμε να δούμε άλλο ήλιοβασιλέμα. Και τό βράδυ, πάλι να σκεπτόμαστε ότι ίσως να μή μας βρεί ζωντανούς τό ξημέρωμα. Ό,τι έχουμε να κάνουμε για να έτοιμασθώ ή ψυχή μας, να τό κάνουμε σήμερα. Αύριο ίσως, να είμαστε πεθαμένοι.

-Άς μη νομίζουμε, πώς κάνουμε τίποτα τό σπουδαίο. Φθαρτό σώμα θυσιάζουμε και κερδίζουμε την

άφθαρτη ψυχή, την αιώνα ευτυχία.

- Άς προσέχουμε, να μήν μπεί στην καρδιά μας επιθυμία γυναικός (μιλούσε πός τους άσκητές). Να μισούμε όλες τίς ήδονές, πού φθείρουν την ψυχή μας. Να σκεπτόμαστε στους πειρασμούς, την ώρα της Κρίσεως, όταν θά απολογούμαστε μπροστά στό Θεό για την άμαρτία πού θά πράξουμε εκείνη την ώρα. Μακάρι ο φόβος της Κολάσεως να εξαφανίζει τους πειρασμούς της σάρκας και να σβήνει κάθε φωτιά επιθυμίας. Αυτά και πολλά άλλα έλεγε στους πολυάριθμους μαθητές του ο Μέγας Αντώνιος.

Στην Άλεξάνδρεια, κοντά στους Μάρτυρες.

Κατά τό 311 μ.Χ. επί της βασιλείας του Αυτοκράτορα Μαξιμιανού, ξεσπάει άγριος διωγμός εναντίον των Χριστιανών στην Αίγυπτο. Αναρίθμητοι χριστιανοί έξοντώνονται. Η Άλεξάνδρεια πλημμυρίζει στό αίμα των Χριστιανών. Η είδηση των μεγάλων σφαγών των χριστιανών, φθάνει και στόν Μ. Αντώνιο, πού άσκήτευσε στην έρημο. Τότε, ο Άγιος αφήνει την έρημο. Παίρνει μαζί του και μερικούς άλλους μοναχούς και κατεβαίνει στην Άλεξάνδρεια, έτοιμος να μαρτυρήσει για τόν Χριστό. Εκεί, δείχνει μεγάλη δραστηριότητα. Στερεώνει τους μάρτυρες στην πίστη. Τους δίνει κουράγιο. Τους βοηθάει στίς δύσκολες στιγμές. Μπαίνει στα δεσμοτήρια και στίς φυλακές. Παρουσιάζεται στα δικαστήρια και παντού έμψηφώνει τους μάρτυρες. Και όταν δόθηκε έντολή, να μήν πατήσει μοναχός στα δικαστήρια, ο μεγάλος άσκητής, δεν υπάκουσε. Μπήκε στό δικαστήριο και κάθισε σέ σημείο πού να τον βλέπουν. Μέσα του, κρυφόκαγε ο πόθος να μαρτυρήσει για την πίστη του Κυρίου, γιατί έγνώριζε, ότι δεν υπάρχει μεγαλύτερο για τόν άνθρωπο, από τό ν' άξιωθεί να μαρτυρήσει για τό Χριστό. Άλλη όμως ήταν ή βουλή του Θεού. Όταν τέλος, σταμάτησε ο διωγμός, ο Άγιος γύρισε πάλι στό άσκηταριό του στην έρημο. Ένοιωθε τώρα, ιδιαίτερη χαρά γιατί έβλεπε να πληθαίνουν τά Μοναστήρια. Οι μαθητές του, είχαν ακολουθήσει τίς νουθεσίες του και ή Μοναχική ζωή λάμπρυνε τίς έρήμους της Αίγυπτου. Μένει λοιπόν κι άλλον καιρό στό άσκητήριό του και συνεχίζει εκεί στην σκληρή ζωή. Ποτέ δεν υπερηφανεύεται. Ποτέ του δεν θεωρεί τόν έαυτόν του πιο ψηλά από τους άλλους.

...“Άνθρωπος άμαρτωλός είμαι”...

Μιά μέρα, ενώ ήσύχαζε στό κελλί του, προχωρεί πός τά εκεί ένας ανώτατος άξιωματικός όνομαζόμενος Μαρτινιανός και του χτυπάει την πόρτα λέγοντας:

-Άνθρωπε του Θεού, σέ παρακαλώ, βοήθησέ με.

Ἔχω μιά θυγατέρα, πού τήν ἐνοχλεῖ ὁ διάβολος. Ἀρρωσταίνει φοβερά. Ζητῶ τήν βοήθειά σου... Ὁ Ἅγιος τοῦ ἀπαντάει τότε: -Ἄνθρωπε τί θέλεις; Ἀμαρτωλὸς ἄνθρωπος εἶμαι κι ἐγώ, ὅπως κι ἐσύ. Ἐάν ὅμως πιστεύεις στὸν Χριστό, πῆγαινε, κάνε τήν προσευχή σου καὶ θά ἐκπληρωθεῖ ἡ ἐπιθυμία σου. Ἐκεῖνος πίστεψε τότε ὁλόψυχα στὸν Θεό. Γονάτισε καὶ μέ πόνο ζήτησε τὴ βοήθειά του. Τό θαῦμα ἔγινε. Ἡ θυγατέρα του θεραπεύθηκε θαυματουργικά. Πολλοὶ ἄνθρωποι τότε, ἄρχισαν νά τρέχουν κοντά του καὶ νά ζητοῦνε συμβουλές ἢ τήν μεσιτεία του πρὸς τὸν Θεό, γιὰ νά θεραπευθοῦν ἀπὸ διάφορες ἀρρώστιες. Ὁ ταπεινὸς γέροντας, δέν θέλει νά βλέπει τιμές καὶ δόξες στὸ πρόσωπό του. Φοβάται μήπως ἀπ' ὅσα γίνονται δι' αὐτοῦ, μέ τὴ θέληση τοῦ Θεοῦ, τοῦ φουντώσουν τὴν ὑπερηφάνεια. Φοβάται, μήπως οἱ ἄνθρωποι σχηματίσουν μεγάλη ἰδέα γι' αὐτόν ἐξ' αἰτίας τῶν θαυμάτων, πού τὸν βοηθᾷ ὁ Θεὸς νά πραγματοποιοιεῖ.

Στὴ μακρινή Ἔρημο.

Ἀποφασίζει λοιπὸν νά προχωρήσει, γιὰ ἄλλο μέρος. Σκέφτεται νά πάει στὴν Θηβαΐδα... Παίρνει λοιπὸν, δύο καρβέλια ψωμί καὶ κατεβαίνει στὸ ποτάμι. Ἐκεῖ περιμένει νά φανεῖ κανένα πλοιαριό ἢ καμμιὰ βάρκα γιὰ νά τὸν περάσει ἀπέναντι. Ξαφνικά, ἀκούει μιά φωνή νά τοῦ λέει: -Ποῦ πηγαίνεις Ἀντώνιε; -Οἱ ὄχλοι μοῦ ζητοῦν νά κάνω θαύματα παραπάνω ἀπὸ τίς δυνάμεις μου. Φεύγω λοιπὸν, γιὰ νά ἡσυχάσω στὴν Ἄνω Θηβαΐδα, εἶπε ὁ Ἅγιος. -Καὶ στὴ Θηβαΐδα νά πᾶς, θά σέ βροῦνε. Γιὰ νά ἡσυχάσεις, λοιπὸν, προχώρα βαθύτερα στὴν ἔρημο. -Καὶ ποιὸς θά μοῦ δείξει τὸν δρόμο, ἀφοῦ δέν τὸν ξέρω; ρώτησε ὁ Ἀντώνιος.

Τότε, ἡ ὁράση φωνή τοῦ Οὐρανοῦ, τοῦ ἔδειξε ν' ἀκολουθήσει μερικoὺς Σαρακηνοὺς, πού περνοῦσαν ἐκεῖνη τὴ στιγμή ἀπὸ κοντά του, γιὰ νά φθάσει ἔτσι στὸν τόπο, πού θά εὗρισκε ἡσυχία καὶ γαλήνη. Οἱ Σαρακηνοὶ δέχθηκαν μέ χαρὰ νά τὸν καθοδηγήσουν. Περπάτησε μαζί τους, κοντά σ' ἓνα ψηλὸ βουνό, πού βρίσκεται στὴ περιοχή τῆς Ἐρυθραίας. Ἐκεῖ βρῆκε ἄφθονο γάργαρο καὶ κρύο νερό, κοντά στὴν Ἐρυθρὰ Θάλασσα. Τό σημεῖο ἐκεῖνο ἦταν ἀρκετὰ εὐφορο. Ἐκεῖ τὸν ἄφησαν οἱ Σαρακηνοὶ κατὰ τὴν ἐπιθυμία του, ἀφοῦ τοῦ ἔδωσαν μερικoὺς ἄρτους. Οἱ Σαρακηνοὶ καὶ ἄλλες φορές, ὅταν τύχαινε νά περνοῦν ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο, ἐπειδὴ κατάλαβαν τὴ μεγάλη ἀγιοσύνη τοῦ Ἀντωνίου, τὸν ἐπισκέπτονταν, τοῦ δείχνανε τὸν σεβασμὸ τους, τοῦ ἄφηναν ἔπειτα κανένα ψωμί καὶ ἔφευγαν. Μέ τὴν προσευχή, τὴ νηστεία καὶ τὴν παρηγοριά τῶν φοινί-

κων πού ὑπῆρχαν ἐκεῖ καὶ τοῦ κρύου νεροῦ, πέρασε ἀρκετὲς εὐτυχισμένες μέρες γαλήνης καὶ σιωπῆς, ἔχοντας συνεχῶς στὴν σκέψη του τὸ Θεό.

Πολεμᾷ τὴν αἵρεση τοῦ Ἀρειανισμοῦ.

Τό 338μ.Χ. ἐνὸς βρίσκεται σέ βαθειὰ γεράματα, ἡ Ὁρθοδοξία ζητᾷ τὴ βοήθειά του. Οἱ Ἀρειανοί, ταράζουν τὴ γαλήνη τῆς Ἐκκλησίας καὶ προσπαθοῦν νά παραποιήσουν τὴν πίστη. Οἱ παρακλήσεις τῶν Ἐπισκόπων καὶ τῶν μοναχῶν νά πάρει μέρος σ' αὐτὴ τὴ μάχη κατὰ τοῦ Ἀρειανισμοῦ, τὸν ἔσηκωνουν. Κατεβαίνει στὴν Ἀλεξάνδρεια καὶ πολεμᾷ τὴν αἵρεση, ὀνομάζοντάς την "πρόδρομον τοῦ Ἀντιχρίστου".

Τὸ προορατικὸ χάρισμα.

Ἀλλὰ καὶ προορατικὸ χάρισμα δέν ἔλειψε ἀπὸ τὸν Μεγάλον Ἀντώνιον. Τοῦ τό χάρισε κι αὐτὸ ὁ Θεός, γιὰ νά τὸν δοξάσει καὶ νά τὸν ἀνταμείψει κι ἐδῶ στὴ γῆ γιὰ τὴν ἀγνή του πίστη. Μιά μέρα λοιπὸν, ἐκεῖ στὸ ἀσκητήριό του, εἶχανε συγκεντρωθεῖ ἀρκετοὶ ἐπισκέπτες καὶ συζητοῦσαν, γιὰ τὴν αἰώνιο ζωὴ καὶ τὴν κόλαση. Ὁ Ἅγιος, σταμάτησε τὴ συζήτηση ξαφνικά καί, ἀφοῦ κάλυψε δύο καλονήρους, τοὺς εἶπε: Πάρτε μία στάμνα, γεμίστε τὴ νερό καὶ τρέξτε πίσω ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς μεγάλους λόφους. Ἐκεῖ βρίσκονται, δύο μοναχοὶ πού θέλουν νά ἔρθουν ἐδῶ. Τοὺς τελείωσε ὅμως τὸ νερό καὶ ὁ ἓνας πέθανε ἀπὸ τὴν δίψα. Τρέξτε λοιπὸν νά προλάβετε

τόν άλλο, πού κινδυνεύει. Οί καλόγεροι έτρεξαν πρὸς τὸ μέρος πού τοὺς έδειξε ὁ Ἅγιος. Ἐφθασαν ἐκεῖ, ὕστερα ἀπὸ ὥρες πορείας. Εἶδαν τότε, ὅτι συνέβαινε αὐτὸ ἀκριβῶς, πού τοὺς εἶχε προειπεῖ ὁ Ἅγιος. Δόξασαν τὸν Θεὸ τότε, γιὰ τὸν Ἅγιο Γέροντά τους. Συνέφεραν ἔπειτα τὸν μοναχὸ πού κινδύνευε νὰ πεθάνει καὶ γυρίσανε στὸ ἐρημητήριό τοῦ μεγάλου ἀσκητοῦ σκεπτικοί. Δέν ἔπαψαν ὁμως νὰ μονολογοῦν: Στὴν καθαρὴ καὶ ἀγρυπνὴ καρδιά, ὁ Θεὸς φανερώνει καὶ ὅσα γίνονται μακριὰ ἀπὸ τὰ ἀνθρώπινα μάτια...

Διώχνει τὰ δαιμόνια

Μέ τὸ πέρασμα τῶν χρόνων, οἱ δαίμονες ἐξακολουθοῦσαν νὰ πειράζουν τὸν Ἅγιο, ἀλλὰ δέν ἠλπιζαν πλέον νὰ τὸν νικήσουν. Ἀντίθετα, ἄρχισαν νὰ τὸν φοβοῦνται. Ἡ προσευχή του στὸ Θεό, ἦταν πανίσχυρη, διότι ἡ πίστη του ἦταν μεγάλη καὶ ἡ ψυχὴ του ἀγνή. Σ' ἓνα νέο, ὁ διάβολος ἔκανε φοβερὰ μαρτύρια. Τὸν κατάντησε ἔτσι, ὥστε νὰ τρώει τίς σάρκες του. Τὸν βασάνιζε πολὺ σκληρὰ. Οἱ γονεῖς του, ἀπελπισμένοι τὸν ἔφεραν στὸν Μ. Ἀντώνιο. Ὁ Ἅγιος λυπήθηκε τὸ νέο καὶ εἶπε στοὺς γονεῖς του, ὅτι θὰ ἀγρυπνήσει καὶ θὰ προσευχηθεῖ γι' αὐτόν, ἀλλὰ μαζί του πρέπει ν' ἀγρυπνήσουν καὶ νὰ προσευχηθοῦν κι ἐκεῖνοι. Πράγματι, ἔκαναν μιά προσευχή πολὺ κατανυκτικὴ. Κατὰ τὰ ξημερώματα ὁμως ἀγρίεψε ὁ ἄρρωστος. Ὁρμησε μὲ ὀργὴ ἐναντίον τοῦ Ἁγίου καὶ τὸν ἔρριξε κάτω. Πικράθηκαν ἀπὸ τὴ διαγωγή τοῦ παιδιοῦ τους οἱ δυστυχισμένοι γονεῖς. Ὁ πολυπάθος ὁμως, ἀπὸ τὰ τεχνάσματα τοῦ διαβόλου ἀσκητῆς, τοὺς εἶπε: Μὴ λέτε τίποτα ἐναντίον τοῦ παιδιοῦ αὐτοῦ. Δέν φταίει αὐτὸ, ἀλλὰ ὁ δαίμονας, πού ὀργίσθηκε διότι πῆρε ἐντολὴ ἀπὸ τὸ Θεὸ νὰ βγεῖ ἀπὸ μέσα του καὶ νὰ τ' ἀφήσει ἐλεύθερο. Αὐτὸ εἶναι σημάδι, ὅτι τὸ δαιμόνιο βγήκε. Δοξάστε τὸ Θεό... Καὶ πράγματι, τὸ παιδί ἡμερωμένο ἔπειτα, σηκώθηκε καὶ φίλοῦσε εὐτυχισμένο τὰ χέρια τοῦ Μεγάλου Ἀντωνίου. Τὸ δαιμόνιο ἔφυγε.

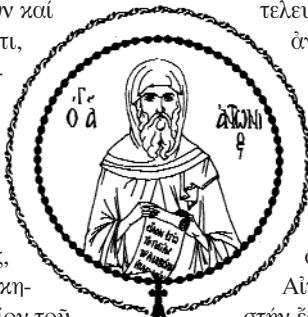
Ἡ πείρα του στὴ ζωὴ τῆς ἐρήμου, στὴν ἀσκητικὴ ζωὴ καὶ ἡ ἀφοσίωσή του στὸ Θεό, ἔφθασε στὴν τελειότητα. Εἶχε μεγάλη αὐτοπειθαρχία καὶ ἔκανε τρομερὸ ἔλεγχον στὸν ἑαυτόν του, ἐάν ἔζησε σύμφωνα μὲ τὸ νόμο τοῦ Θεοῦ. Χαλιναγωγοῦσε τὸν ἑαυτόν του μὲ ἀσυνήθιστη αἰσθηρότητα. Ὅπου πέρασε, ἄφησε τὸν πλοῦτο τῆς ψυχικῆς του εὐφορίας ν' ἀκτινοβολήσει. Ποτέ δέν ταράχθηκε. Ποτέ δέν σκυθρωπίασε. Πάντα εἶναι γαλήνιος. Μὰ σάν πρόκει-
ται νὰ παλαίψει γιὰ τὴν πίστη καὶ νὰ πολεμήσει τίς

αἱρέσεις, φουντώνει καὶ θεριεύει. Γίνεται, ὑπέριμαχος τῆς πίστεως. Γίνεται δύναμη φοβερὴ καὶ τρομερὴ, πού γκρεμίζει τίς πλάνες τῶν αἰρετικῶν. Ὁ Μέγας Ἀθανάσιος, γιὰ νὰ ὑμνήσει τὴν ἀρετὴ τοῦ Μεγάλου Ἀντωνίου, ρωτᾷ: Ποιὸς ἔρχεται λυπούμενος πρὸς αὐτόν καὶ δέν φεύγει χαρούμενος; Ποιὸς ἔρχεται θρηνώντας τοὺς νεκροὺς καὶ δέν καταθέτει τὸ πένθος του; Ποιὸς ἔρχεται ὀργισμένος καὶ δέν ἀναχωρεῖ φίλος; Ποιὸς βασανισμένος καὶ δέν ἀποκτὰ γαλήνη;

Ὁ Μέγας Ἀντώνιος ἀναχωρεῖ...

Ὁ Ἅγιος ἔφθασε μέχρι 105 χρόνων. Μέχρι τότε, τίποτε δέν ἔνοιωσε στὸ κορμί του. Μέχρι τότε, δέν αἰσθάνθηκε πόνο ἢ πυρετὸ ἢ δυσρρυθμία. Ὅλη του τὴν ζωὴ τὴν περνοῦσε ἀνάλαφρα. Οἱ μύτρες, τὰ ἄγρια κρύα καὶ οἱ μεγάλες ζέστες δέν τὸν πείραξαν. Ὡς τὰ βαθειὰ του γεράματα ἔμεινε ἀμώματος καὶ στὸ σῶμα καὶ στὴν ψυχὴ. Καὶ ὅταν ἦρθε ὁ χρόνος νὰ ἀποχωρισθεῖ ἡ ψυχὴ ἀπὸ τὸ βασανισμένο κορμί του, τὸ προαισθάνθηκε. Καὶ τίς τελευταῖες αὐτὲς μέρες τῆς ζωῆς του, θέλησε νὰ τίς ἐκμεταλλευθεῖ γιὰ τὸ καλὸ τῶν μαθητῶν του. Παρὰ τὰ γεράματά του, ἐπισκέφθηκε πολλὰ μοναστήρια καὶ ἔδωσε τίς τελευταῖες του ὁδηγίες. Τοὺς εἶπε, πὼς νὰ ὀργανίζονται κατὰ τοῦ διαβόλου καὶ ν' ἀποφεύγουν τοὺς αἰρετικούς. Οἱ μοναχοὶ του, ἔλεγαν νὰ μὴν γυρίσει πίσω στὴν ἐρημο, στὸ ἡσυχαστήριό του, ἀλλὰ νὰ μείνει κοντά τους. Ὁ Ἅγιος ὁμως ἐπέστερεψε στὴν ἐρημο. Ζήτησε δὲ νὰ μὴ μουμειοποιηθεῖ τὸ σῶμα του, ὅπως συνήθιζαν οἱ Αἰγύπτιοι, ἀλλὰ νὰ ταφεῖ ἐκεῖ κοντὰ στὴν ἐρημο, σὲ σημεῖο πού νὰ μὴν τὸ ξέρει κανένας. Δέν ἤθελε μεταθανάτιες τιμές. Λίγο προ-
τοῦ κλείσει τὰ μάτια του, λέγει στοὺς μοναχοὺς, πού βροῖσκονται κοντά του, ὅτι ἀφήνει τὸν μανδύα του, στὸν Μεγάλου Ἀθανάσιο, ὁ ὁποῖος τοῦ τὸν εἶχε χαρίσει κάποτε καινούργιο. Κατόπιν, ὁ Μέγας Ἀθανάσιος τὸν φοροῦσε πάντοτε ὡς φυλακτὸ. Τοὺς προβάτινους χιτῶνες του, τοὺς ἄφησε στὸν μοναχὸ Σεραπίωνα.

Ἐπειτα, ἀφοῦ τοὺς κοίταξε κατὰματα τοὺς εἶπε: Ὁ Ἀντώνιος, σὰς ἀποχαιρετᾷ καὶ φεύγει. Καὶ μὲ τὰ λόγια αὐτὰ παρέδωσε τὴν ἀμόλυντη ψυχὴ του στὸ Θεό. Τὸν ἔθαψαν κατὰ τὴν ἐπιθυμία του, σὲ ἄγνωστο μέρος. Ὁ τάφος του ἔμεινε, πράγματι, ἄγνωστος. Κανεὶς δέν ξέρει πού ἐτάφη. Ἦταν 17 Ἰανουαρίου 356 μ. Χ. Ἐζησε στὴ γῇ 105 χρόνια καὶ στὸν οὐρανὸ αἰώνια κοντὰ στὸν Χριστὸ πού λάτρεψε...

Τά παράδοξα τῶν ἡμερῶν μας

e-mail GRAMMENO ΑΠΟ ΑΝΩΝΥΜΟ ΦΟΙΤΗΤΗ
ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΤΗΣ ΚΟΛΟΥΜΠΙΑ (ΗΠΑ)

Τά παράδοξα τῶν ἡμερῶν μας εἶναι ὅτι:

- * Ἐχουμε πλατύτερους δρόμους, ἀλλὰ στενότερες ἀντιλήψεις.
- * Ξοδεύουμε πολλά καὶ ἔχουμε λίγα.
- * Ἀγοράζουμε πολλά, ἀλλὰ ἀπολαμβάνουμε λίγα.
- * Ἐχουμε μεγαλύτερα σπίτια καὶ μικρότερες οἰκογένειες.
- * Περισσότερες ἀνέσεις, ἀλλὰ λιγότερο χρόνο.
- * Ἐχουμε περισσότερα πτυχία, ἀλλὰ λιγότερους λογικούς ἀνθρώπους.
- * Περισσότερη γνώση, μὰ λιγότερη κρίση.
- * Ἐχουμε πολλοὺς εἰδήμονες, ἀλλὰ περισσότερα προβλήματα.
- * Πολλαπλασιάσαμε τὰ ὑπάρχοντά μας καὶ μειώσαμε τίς ἀξίες μας.
- * Μιλάμε πολύ, ἀγαποῦμε σπάνια καὶ μισοῦμε συχνά.
- * Μάθαμε πὼς θὰ ἐξασφαλίζουμε τὰ πρὸς τὸ ζῆν, ἀλλὰ δέν μάθαμε νὰ ζοῦμε.
- * Προσθέσαμε χρόνια στή ζωὴ μας, ἀλλὰ ὄχι ζωὴ στὰ χρόνια μας.
- * Διανύσαμε τὴν ἀπόσταση Γῆ Φεγγάρι, ἀλλὰ δυσκολευόμαστε νὰ διασχίσουμε ἓνα δρόμο γιὰ νὰ συναντήσουμε τὸ γείτονά μας.
- * Κατακτήσαμε τὸ Διάστημα καὶ χάσαμε τὸ δικό μας πλανήτη.
- * Διασπάσαμε τὸ ἄτομο, ἀλλὰ ὄχι καὶ τίς προκαταλήψεις.
- * Ἐχουμε ὑψηλότερα εἰσοδήματα, ἀλλὰ χαμηλότερες ἠθικές ἀξίες.
- * Ζοῦμε στὴν ἐποχὴ τῶν ὑψηλῶν κερδῶν καὶ τῶν ρηχῶν ἀνθρωπίνων σχέσεων.
- * Ὑπάρχουν περισσότερα τρόφιμα, ἀλλὰ χειρότερη διατροφή.
- * Κτίζουμε πολυτελὴ σπίτια, ἀλλὰ διαλύουμε τὴν οἰκογένεια.
- * Ἡ βιτρίνα τῆς ζωῆς μας φαίνεται πλούσια καὶ γεμάτη. Ἡ ἀποθήκη τῆς εἶναι ἔρημη καὶ ἄδεια...

Αὐτὸ τὸ e-mail χάρη στὴν τεχνολογία, μπορεῖ νὰ φθάσει στὰ χέρια σας. Ἐσεῖς ὅμως θὰ ἀποφασίσετε, ἐάν θὰ κάνετε κάτι πραγματικά γιὰ νὰ ἀλλάξετε τὴ ζωὴ σας ἢ ἂν ἀπλῶς θὰ τὸ διαγράψετε.

Α.Φ.19/2002 Σύντομο Κοινωνικὴ Ἀντίληψη

“Θίς μνημόσυνον αιώνιον”

Ἡ μακαριστή Γερόντισσα

ΜΑΡΙΑ ΜΥΡΤΙΔΙΩΤΙΣΣΑ

(ΠΑΤΕΡΑ)

Τοῦ κ. Πέτρου Μπότση

ἐφ. “Ὁρθόδοξος Τύπος”

Στίς 9 Ἰουνίου (27 Μαΐου π.ῆμ.) τρ. ἔτους, ἐγκατέλειψε τὴν πρόσκαιρη ζωὴ καὶ πορεύθηκε πρὸς τὴν ἀληθινή, ἡ μοναχὴ Μαρία Μυρτιδιώτισσα, κατὰ κόσμον Κατίγκω Πανάγου Πατέρα. Πῆγε γιὰ νὰ συναντήσει τὸν νυμφίον τῆς Χριστοῦ, Τὸν ὁποῖο εἶχε ἀγαπήσει “ἐξ” ὅλης τῆς καρδίας καὶ ἐξ’ ὅλης τῆς ψυχῆς καὶ ἐξ’ ὅλης τῆς διανοίας καὶ ἐξ’ ὅλης τῆς ἰσχύος” τῆς. Ἡ μακαρία μοναχὴ Μαρία Μυρτιδιώτισσα, ἦταν μιά σπάνια πνευματικὴ φυσιογνωμία πού, ἀπὸ τὴ στιγμή πού γνώρισε καὶ ἀγάπησε τὸ Χριστό, δέν ἀρκέστηκε νὰ Τὸν βιώσει ἡ ἴδια καὶ μάλιστα ἀπόλυτα, ὁλοκληρωτικά, ἀλλὰ προσπάθησε μὲ ὅλη τὴ (μεγάλῃ) δύναμη τῆς ψυχῆς τῆς καὶ μ’ ὅσα (πλούσια) μέσα τῆς χορήγησε ὁ Θεός, νὰ πείσει καὶ πολλοὺς ἄλλους ἀνθρώπους νὰ Τὸν γνωρίσουν καὶ νὰ Τὸν ἀγαπήσουν, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸν στενὸ οἰκογενειακὸ τῆς κύκλο καὶ διευρύνοντας τὸν κύκλο αὐτὸ ὅλο καὶ περισσότερο. Ὡς τὴν ἄλλη ἄκρη τῆς γῆς, ἔφθασε ἡ ἐπιτροπὴ τῆς.

Ποιά ὅμως ἦταν ἡ μοναχὴ Μαρία Μυρτιδιώτισσα; Γιὰ ὅσους δέν τὴν ἤξεραν, ἡ δέν εἶχαν ἀκούσει γι’ αὐτὴν, ἀξιῶμε νὰ σημειώσουμε ἐπιγραμματικά τὰ ἑξῆς:

Ἡ κατὰ κόσμον Αἰκατερίνη (Κατίγκω) Δημ. Λαι-

μοῦ, γεννήθηκε στὸ μικρὸ νησάκι τῶν Οἰνουσσῶν, ἀπέναντι ἀπὸ τὴν Χίο τὸ 1912. Ὅπως οἱ περισσότεροὶ κάτοικοι τῶν Οἰνουσσῶν, ἔτσι καὶ οἱ δικοὶ τῆς γονεῖς ἦταν πλοιοκτῆτες, ἐφοπλιστές. Ἔτσι καὶ ἡ Κατίγκω ἔζησε μιά ζωὴ γεμάτη ἀνέσεις. Σπούδασε στὰ καλλιτέρα σχολεῖα, ταξίδεψε σὲ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου καὶ γενικὰ δέν στερήθηκε τίποτα ἀπὸ τὰ ἐγκόσμια ἀγαθὰ. Οἱ γονεῖς τῆς ὅμως, ἐκτός ἀπὸ τὴν ἀνεση καὶ τὴν πολυτέλεια, τῆς ἐμφύτευαν καὶ μεγάλη πίστη στὸ Χριστό καὶ τὴν Ἐκκλησίαν Του, καθὼς καὶ μεγάλη ἀφοσίωση στὴν πατρίδα καὶ τὶς ἐθνικὲς παραδόσεις.

Τὸ 1931, παντρεύτηκε τὸν ἐπίσης ἐφοπλιστὴ Πανάγο Διαμαντὴ Πατέρα καὶ ἀπὸ τὴ συζυγία αὐτὴ προέκυψαν τρεῖς παιδιὰ: ἡ Καλλιόπη, ὁ Διαμαντῆς καὶ ἡ Εἰρήνη.

Ἡ οἰκογένεια ζοῦσε μιά σφύρωνα καὶ παραδοσιακὴ ζωὴ μὲ ἀνθηρὴ ὑγεία καὶ μὲ ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ἀνεσης, πού παρέχει ἡ πλήρης οἰκονομικὴ εὐχέρεια ὡς τὴ στιγμή πού ὁ ἀρχηγὸς τῆς οἰκογένειας προσβλήθηκε ἀπὸ ἀνίατη μορφή καρκίνου. Ὁ Θεὸς φαίνεται πὺς ἐπέτρεψε τὴ δοκιμασία αὐτὴ, γιὰ νὰ ἀναδειχθεῖ ἔτσι ἡ πίστη καὶ ἡ προσήλωση στὸ Χριστό, τόσο τῶν ἰδίων ὅσο καὶ τῆς οἰκογενείας τους.

Από τότε, η οικογένεια άφροσιώθηκε με περισσότερο ζήλο και μεγαλύτερη πίστη στο Χριστό.

Η μικρή κόρη, η Ειρήνη, σε μία έξαρση αυτοθυσίας και αγάπης, ζήτησε από το Θεό με την προσευχή της να απαλλαγεί ο αγαπημένος της πατέρας από την θανατηφόρα άρρώστια και ως μεταφερόταν σ' εκείνη. Και ο Θεός με την άνεξιχνίαστη βουλή Του άκουσε την προσευχή της. Κι η μικρή Ειρήνη προσβλήθηκε από την ίδια άρρώστια με τον πατέρα της. Κι ο πατέρας της από τότε, παρά τις δυσοιάνες προβλέψεις των γιατρών, έζησε για πολλά χρόνια ακόμα και κοιμήθηκε τό 1966.

Η άρρώστια του Πανάγου Πατέρα και ιδιαίτερα της μικρής Ειρήνης, συγκλόνισαν την οικογένεια. Πέρα απ' όλες τις φροντίδες για την ίασή τους, η οικογένεια με πρωτοστάτη την Κατίγκω, προσέφυγαν με μεγάλη πίστη στο Θεό και ζητούσαν από Έκείνον μόνο βοήθεια και στήριξη. Η δοκιμασία τους έφερε όλο και περισσότερο κοντά στην Έκκλησία. Γνωρίστηκαν με τους καλλίτερους πνευματικούς της εποχής (δεκαετίες του 1950 και 1960). Ιδιαίτερα, από τότε που συνάντησαν τον Γέροντα Γερώνυμο τόν Σιμωνοπετρίτη και λίγο αργότερα τόν Γέροντα Γερώνυμο της Αίγινας, η Κατίγκω Πατέρα και δι' αυτής όλόκληρη η οικογένειά της μπήκαν σε άλλη τροχιά.

Η άνετη έπαυλις του Ψυχικού όπου έμεναν, μετατράπηκε σχεδόν σε μοναστήρι. Ηγούμενοι, μοναχοί και πνευματικοί από τό Άγιον Όρος κι από την ύπόλοιτη Ελλάδα παρηύλιναν καθημερινά σχεδόν από τό σπίτι τους. Όμιλίες και κηρύγματα γίνονταν σε ειδικά διαμορφωμένη αίθουσα μέσα στο σπίτι, με όμιλητές τους πιο σπουδαίους ιεροκήρυκες και πνευματι-

κούς ανθρώπους της εποχής. Δέν υπήρχε γνωστός πνευματικός άνθρωπος τότε, που νά μήν πέρασε από εκεί, νά μή φιλοξενηθήκε και νά μή ζητηθήκε η γνώμη και η συμβολή του στην πνευματική αναγέννηση της οικογένειας, των συγγενών και του ευρύτερου κοινωνικού τους περιγύρου.

Μέσα στο σπίτι είχαν φτιάξει κι ένα εκκλησάκι άφιερωμένο στον Εύαγγελισμό της Θεοτόκου, που τό είχε εικονογραφήσει ο μακαριστός άγιογράφος και φίλος της οικογένειας, Φώτης Κόντογλου. Εκεί

γίνονταν καθημερινά ακολουθίες, αλλά και λειτουργίες, όσάκις υπήρχε κοντά τους ιερέας. Η Κατίγκω ιδιαίτερα, αλλά και τά μέλη της οικογένειάς της ζούσαν μυστηριακή ζωή, με συχνή έξομολόγηση, θεία κοινωνία και άγωνα για έσωτερική τελείωση.

Ήταν νά θαυμάζει κανείς με την αυταπάρνηση της πραγματικής άρχόντισσας Κατίγκως. Θυσίασε όλα όσα είχε για την αγάπη του Χριστού. Και δέν ήταν λίγα. Τά πλούσια έδέσματά της τ' αντάλλαξε με λιτά φαγητά και κατά τις νηστί-

σιμες ημέρες μέ αυστηρή άλλαδη νηστεία. Άντί γιά τά πολυτελή φορέματα, πού φοροϋσε πρίν, τώρα άρχοϋνταν σ' ένα απλό μαύρο φόρεμα. Τίς βραδινές βεγγέρες καί τίς λοιπές νυκτερινές διασκεδάσεις τίς αντικατέστησε μέ τίς πολύωρες άκολουθίες καί τίς άγρυπνίες. Τά συχνά ταξίδια γιά λόγους άναψυχής τώρα έδωσαν τή θέση τους σέ προσκυνήματα. Δέν άφησε προσκυνήματα καί μοναστήρια στήν Έλλάδα καί στό έξωτερικό, πού νά μήν τά επισκέφθηκε.

Ό Θεός μέ τά κρίματά Του, επέτρεψε ν' άναπαυθεί ή μικρή Ειρήνη τό 1961 (26 Νοεμβρίου), σέ ήλικία 21 ετών. Άκριβώς ένα μήνα νωρίτερα, τοϋ Άγίου Δημητρίου, είχε δεχθεί τή μοναχική κουρά, μετονομασθείσα Ειρήνη Μυρτιδιώτισσα, άπό ευλάβεια στήν Παναγία Μυρτιδιώτισσα, τής όποίας τό μοναστήρι στή Χίο, βρίσκεται άπέναντι άπό τό νησάκι τους, τίς Οίνουσσες. Στο σύντομο βίο της, δοκιμάστηκε πολύ, υπόμεινε μέ

μαρτυρική καρτερία τοϋς πόνους καί τήν άρρώστια της κι ό θάνατός της ήταν όσαιός. Κι όταν μετά άπό τρία χρόνια τήν ξεθάψαν, τό λείψανό της βρέθηκε άφθαρτο.

Μετά άπ' αυτό, οι ευλάβεις γονείς άνέλαβαν νά κάνουν πράξη ένα ταμα, πού είχαν κάνει μαζί μέ τήν κόρη τους, όταν κάποτε τήν επισκέφθηκαν σέ μιά κλινική στή Ζυρίχη, όπου νοσηλευόταν. Νά φτιάξουν ένα μοναστήρι, πρός δόξαν Θεοϋ. Ήθελαν έτσι, νά Τόν εύχαριστήσουν γιά τίς άμέτρητες δωρεές Του, νά Τοϋ άφιερώσουν ένα μικρό μέρος άπό τόν πλοϋτο, πού μέ τή βοήθειά Του άπέκτησαν. Κι έτσι έγινε τό πανέμορφο μοναστήρι, ένας σωστός παρράδεισος, πού σήμερα κοσμεί τό νησάκι τών Οίνουσσών.

Ή άρχόντισσα Κατίγκω Πατέρα, μετά τό θάνατο καί τοϋ συζϋγου της, πού στό μεταξύ είχε καρεί μοναχός κι αυτός κι είχε λάβει τό όνομα Ξενοφών, έγινε μοναχή στό μοναστήρι της κι οι μοναχές, πού έγκαταβιούσαν εκεί τήν εξέλεξαν Ήγουμένη.

Ή γερόντισσα Μαρία Μυρτιδιώτισσα, πέρα άπό τά άλλα χαρίσματά της, διακρινόταν άπό μιά πίστη πολύ δυνατή. Δέν είναι υπερβολή νά ισχυρισθεί κανείς, πώς ή πίστη της ήταν ίκανή "καί όρη μεθιστάνειν", όπως είπε κι ό Χριστός. Ήταν μιά πίστη στέρεη, άψεγάδιαστη, καθαρή σάν διαμάντι, πού δέν σηκώνει τήν παραμικρή σκιά. "Ό,τι είπε καί ό,τι επέτρεψε ό Θεός γιά τή Γερόντισσα Μαρία, ήταν δώρο Του. Σέ καμμιά περίπτωση δέν άφησε τόν έαυτόν της όχι μόνο νά γογγύσει, αλλά ούτε καί νά σκεφθεί ότι ό Θεός ίσως νά μήν τήν άκουσε, ίσως νά ήταν υπερβολικός στίς άφθονες δοκιμασίες, πού τής έστειλε. Δοξολογοϋσε τό Θεό συνέχεια, σέ κάθε περίπτωση, όσα λυπηρά κι αν ήταν τά γεγονότα, πού άντιμετώπιζε. Δοξάζοντας τόν Θεό, δέχθηκε τήν είδηση τοϋ θανάτου της νεαρής κόρης της, μέ δοξολογίες προέπεμπε καί τό μοναχό Ξενοφώντα, τόν πρώην συζϋγό της. Άλλά καί τίς άλλες σκληρές δοκιμασίες πού δέχθηκε στή συνέχεια, τό θάνατο της πρωτότοκης κόρης της Καλλιόπης, σέ ήλικία 47 ετών καί λίγο άργότερα τοϋ μοναχογιοϋ της Διαμαντή, επίσης στήν ήλικία τών 47 ετών, τίς άντιμετώπισε μέ Ίώβεια ύπομονή. "Δόξα τώ Θεώ", ήταν ή άπάντηση στό θλιβερό άγγελμα τοϋ θανάτου τους. Κι όταν πάνω στό νεκροκερέβατο τοϋ γιοϋ της, κάποια εξαδέλφη της τόλμισε νά άναρωτηθεί, γιάτί ό Θεός επέτρεψε νά πεθάνει τόσο νέο τό παλληκάρι, ή ήρωίδα μάνα άπάντησε: -Άκουσε Κατίνα. Ό Θεός, ούτε λαθεύει, ούτε άδικεί. Κατάλαβες; Καί ό λόγος της ήταν όμολογιακός, γεμάτος παρηγοσία, δέ σήκωνε άντιρρήσεις. Ή παραμικρή ύποψία, πώς ίσως τά γεγόμενα νά μήν ήταν σωστά, γιά τήν πιστή γερόντισσα ήταν σάν άμφιβολία στήν προνόια τοϋ Θεοϋ, ισοδυναμούσε μέ

βλασφημία στην παντοδυναμία καὶ τὴν πανσοφία Του.

Σέ θέματα πού ἀφοροῦσαν στὴν πίστι, δὲ γνώριζε ὑποχωρήσεις. Ὅπου κι ἂν βρισκόταν, ὅποιος κι ἂν ἦταν μπροστά της, ὅταν ἔνοιωθε ἢ ἄκουγε τὸ παραμυθό πού νόμιζε πὼς ἀλλοίωσε τὸ πιστεῦν της, θά ἐπενέβαινε γιὰ νὰ διορθώσει τὰ πράγματα. Κάποτε, σέ μιὰ δίκη, ὁ συνήγορός της, προφανῶς γιὰ νὰ δημιουργήσει καλὲς ἐντυπώσεις γιὰ τὴν πελάτισσά του, εἶπε ἀπειθυνόμενος στὸ προεδρεῖο: -Ἡ γυναῖκα αὐτή, κ. πρόεδρε, εἶχε τὴν ἀτυχία νὰ χάσει σέ νεαρή ἡλικία τὴν κόρη της...

Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο καὶ ἀγνοώντας τοὺς δικονομικοὺς κανόνες, ἡ δυναμικὴ Κατίγκω παρεμβαίνει:

-Ὅχι, κ. δικηγόρε, δὲν εἶχα καμμία ἀτυχία. Ὅ,τι δίνει ἡ ἐπιτρέπει ὁ Θεός, δὲν εἶναι ἀτυχία, ἀλλὰ δῶρο δὲ τοῦ.

Καὶ βέβαια, τὴν ἀκλόνητη πίστι της, τὴν συνόδευσαν καὶ τὰ ἔργα της πίστες. Τό χέρι της, ἦταν πάντα ἀνοιχτό γιὰ νὰ δίνει. Δωρεές γενναῖες σὲ θρησκευτικοὺς συλλόγους καὶ σὲ ὁργανώσεις χριστιανικῆς, σὲ μοναστήρια καὶ ἐκκλησίες δίνονταν ἀφειδῶς καὶ χωρὶς τυμπανοκρουσίες, ἀνώνυμα. Ὅποιος φτωχὸς καὶ ἄπορος τὴν πλησίαζε, θά εἶχε κι αὐτὸς τὸ μερικὸ τοῦ ἀπὸ τὸ γενναῖο δῶρο χέρι της. Ὅπου ἄκουγε ὅτι ὑπῆρχε ἀνάγκη, ἔσπευδε, δὲν ἔμενε ἀσυγκίνητη. Τὴν ἔνοιωζε ὅλος ὁ κόσμος. Ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τῆς τηλεφωνοῦσαν ἢ τῆς ἐγραφαν, γιὰ νὰ τῆς ζητήσουν πνευματικὴ ἢ ὑλική στήριξη. Κι ἐκείνη πάντα πρόθυμη νὰ συμπαρασταθεῖ τὸ κατὰ δύναμη. Ὁ λόγος της ἦταν φλογερὸς, ἔδινε πάντα θάρρος, ἐλπίδα, ἐνέπνεε τὴν πίστι. Δὲν ἄφηνε περιθώρια γιὰ ἀτελεισία καὶ ἀπογοήτευση. Ὅπλο ἀκαταμάχητο εἶχε τὴ δική της πίστι. Συνήθιζε νὰ λέει, ὅπου ἔβλεπε ἴχνη ἀμφιβολίας καὶ ἀπιστίας: -Μέ αὐτὰ πού ἔπαθα ἐγώ, ἂν δὲν εἶχα τὸν Χριστό μου, θά ἔπρεπε νὰ βροίσκομαι ἢ στὸ τρελλοκομμεῖο, ἢ στὸν τάφο. Τί ἄλλο μοῦ ἔμεινε νὰ πάθω; Ἐχασα τὴ μικρὴ μου κόρη, ἔπειτα τὸν ἄνδρα μου, στή συνέχεια τ' ἄλλα δύο μου παιδιά. Ἀρρώστιες βαριές καὶ ἀνιάτες, βάσανα καὶ στεναχώριες μέ συνόδευσαν σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ. Δόξα τῷ Θεῷ ὁμως. Ὁ Ἰῶβ ἔπαθε περισσότερα, μὰ δὲν ἔπαψε ποτέ νὰ δοξολογεῖ τὸν Θεό.

Ἡ ὑπομονή της, ἦταν πραγματικὰ Ἰώβεια. Τηρουμένων τῶν ἀναλογιῶν, δοκίμασε καὶ ἐκείνη ὅλα τὰ βάσανα τοῦ Ἰῶβ. Γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, τὰ ἔδωσε ὅλα καὶ ἔφθασε στὸ σημεῖο ἢ ἐφοπλιστρία ἀρχόντισσα νὰ ἐπατεῖ, γιὰ τὴ συντήρηση τοῦ μοναστηριοῦ της. Τὸ μόνο πού δὲν ἔχασε ποτέ, ἦταν ἡ βαθειὰ ριζωμένη πίστι της, πού τὴν ὠθοῦσε διαρκῶς σὲ δοξολογία τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Θεὸς τὴν ἀξίωσε νὰ φθάσει σὲ βαθὺ γῆρας. Μιὰ βαθειὰ ταπείνωση, πού κρυβόταν μέσα της ὅλ' αὐτὰ τὰ

χρόνια ἀπὸ τὸ βάρος τῆς ἐξουσίας καὶ τῶν πρωτοβουλιῶν, πού ἦταν ἀναγκασμένη νὰ παίρνει, ἄρχισε νὰ βγαίνει στὴν ἐπιφάνεια καὶ νὰ ἐκδηλώνεται πρὸς τίς ἀδελφές τῆς μονῆς. Ἐλεεινολογοῦσε τὸν ἑαυτὸν της, ἔλεγε πὼς ἦταν ὑπερήφανη, ἐπειδὴ μιὰ ζωὴ εἶχε συνηθίσει νὰ διατάζει. Καὶ τώρα, πὼς θά παρουσιαζόταν στὸ Χριστὸ μέ τέτοιο ἐγωισμό; Κι αὐτὸ τὸ ἐπαναλάμβανε συνέχεια. Ζοῦσε ἔτσι, σέ μιὰ κατάσταση διαρκοῦς μετανοίας. Κι ἡ κατάσταση αὐτή, τῆς ἔφερνε γαλήνη, τὴν εἰρήνευε. Εἶχε ἀποκτήσει στὰ τελευταῖα της, μιὰ παιδικὴ ἀπλότητα. Εἶχε ὠριμάσει πνευματικὰ φαίνεται καὶ ἦταν ἔτοιμη ν' ἀναχωρήσει ἀπὸ τὰ ἐγκόσμια, γιὰ νὰ συναντήσει τὸν Χριστὸ μας, Ἐκεῖνον, πού ἀγάπησε ὅσο τίποτε ἄλλο στὸν κόσμον καὶ γιὰ χάρι τοῦ Ὁποίου εἶχε θυσιάσει τὰ πάντα.

Μετά ἀπὸ σύντομη σχετικὰ ἀσθένεια, ἀναχώρησε ἡρεμα γιὰ τὴν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν, συνοδευόμενη ἀπὸ τὴν ὀλόθυμη ἀγάπη τῶν μοναζουσῶν, πού τὴν εἶχαν σάν πραγματικὴν τοὺς μητέρα, ὅπως καὶ τὴν ἀποκαλοῦσαν. Τὸ κενὸ πού ἄφησε στὸ μοναστήρι, ἀλλὰ καὶ σ' ὅσους καλὸνυχους ἔτυχε νὰ τὴ γνωρίσουν, εἶναι πραγματικὰ μεγάλο, δυσαναπλήρωτο. Ἦταν, ἀπὸ τοὺς τελευταίους, ἂν ὄχι ἡ τελευταία, πού κλείνει μιὰ σειρὰ ἀπὸ σπουδαίους ἀνθρώπους, πού ἤξεραν νὰ τὰ δίνουν ὅλα στὸ Θεό, χωρὶς προϋποθέσεις, χωρὶς κρατούμενα, χωρὶς ὑστεροβουλίες, χωρὶς ἐπιφυλάξεις. Ἡ μνήμη τῶν ἔργων καὶ τοῦ βίου της θά μείνει αἰώνια. Τὴν ἀνάπαυση, πού ποτέ δὲ γνώρισε σ' αὐτὴ τὴ ζωὴ, πιστεύουμε πὼς ὁ δικαιοκρὴς Θεὸς θά τῆς χαρίσει πλοῦσια τὴν ἄλλη, τὴν ἀληθινὴ ζωὴ.

Ἡ κηδεῖα της ἦταν πάνδημη. Συγγενεῖς καὶ γνωστοὶ ἔφθασαν ἀπ' ὅλο τὸν κόσμον, γιὰ νὰ συνοδέψουν τὸ σπήνωμά της στὴν τελευταία του κατοικία. Ὅλοι ἦταν γεμάτοι θλίψη, μὰ καὶ θεία παρηγοριά κυριαρχοῦσε μέσα τους. Ἦταν τὸ φαινόμενο τῆς χαρμολύπης, πού μιὰ ζωὴ βίωσε ἡ ἴδια καὶ τώρα τὴν μετέδιδε καὶ στοὺς δικούς της ἀνθρώπους, πού πῆγαν νὰ τὴν χαιρετήσουν. Κι ἀξίζει νὰ σημειωθεῖ πὼς ὁ Θεὸς ἔδειξε τὴ χάρι Του στὴν πιστὴ δούλη Του. Μετά ἀπὸ δύο ἡμέρες, πού ἔγινε ἡ κηδεῖα της, τὸ σῶμα της δὲν παρουσίαζε κανένα σημεῖο φθορᾶς, δὲν εἶχε χάσει καθόλου τὴν εὐκαμψία του. Τό χέρι της, πού τὸ ἀσπάζονταν ὅλοι, ἦταν τελείως μαλακό, σάν ζωντανό, οὔτε καν τὴν κρυάδα τοῦ θανάτου δὲν εἶχε.

Οἱ εἰχῆς καὶ οἱ πρεσβεῖες της, ἐλπίζουμε πὼς θά σκεπάζουν καὶ θά προστατεύουν τὸ ἀγαπημένο της μοναστήρι καὶ τοὺς λοιποὺς γνωστοὺς της.

Ἄς εἶναι αἰωνία ἡ μνήμη της!

ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΥΕΡΓΕΤΙΝΟ

Ποιά ἡ ὑφέλεια ἀπό τὴν ἐγκράτεια
καὶ ποιά ἡ βλάβη ἀπό τὴν ἑλλειψὶ της

Η Αγία Συγκλητική, ἐκτός ἀπὸ τίς ἄλλες ἀρετὲς πού εἶχε, δὲν παραμελοῦσε καὶ τὸ σωτήριο φάρμακο γιὰ τὸ σῶμα· τόσο πολὺ δηλαδὴ ἀγαποῦσε τὴ νηστεία, ὥστε τίποτα νὰ μὴ θεωρεῖ ἰσάξιόν της ἀπὸ τὰ ὑπόλοιπα. Πίστευε ὅτι εἶναι φύλακας καὶ θεμέλιο τῶν ἄλλων ἀρετῶν· καὶ ἂν κάποτε ἔφαγε ἀπὸ ἀνάγκη κάτι περισσότερο ἀπὸ τὸ συνηθισμένο, πάθαινε τὸ ἀντίθετο ἀπὸ ἐκείνους πού τρώγουν. Κιτρίνιζε δηλαδὴ τὸ πρόσωπόν της καὶ ἀδυνατίζε. Ὅπως λοιπὸν ἀπὸ τὰ πολὺκλαδα δένδρα κόβουν τὰ ἄκαρπα κλαδιά, ἔτσι καὶ ἐκείνη ἀφαιροῦσε τὰ ἀγκαθωτά δημιουργήματα τῆς διάνοιάς της (τίς ἄσχημες δηλαδὴ σκέψεις) μὲ τὴν προσευχὴ καὶ τὴ νηστεία· καὶ ἂν κάποιον ἀγκαθωτὸ βλάστημα μεγάλωνε γιὰ ὀλίγο, ἐπέβαλλε εἰς τὸν ἑαυτὸν της διάφορες τιμωρίες καὶ μὲ διάφορους κόπους βασάνιζε τὸ σῶμα της.

Ὅταν δηλαδὴ ὁ ἐχθρὸς τῆς ἐσθήκωνε πόλεμο, αὐτὴ κατ' ἀρχὰς προσκαλοῦσε μὲ τὴν προσευχὴ γιὰ σύμμαχο τὸν Δεσπότη της, ἐν συνεχείᾳ δὲ χρησιμοποιοῦσε ἐναντίον του αὐστηρὴ ἄσκησιν· ἔτσι ἔτρωγε ψωμί ἀπὸ πίτουρα καὶ αὐτὸ μὲ πολλὴ ἐγκράτεια καὶ προσοχή. Πολλὲς φορὲς, δὲν ἔπινε καθόλου νερό. Ἀλλὰ καὶ ἐναντίον τοῦ ὕπνου ἀγωνιζόταν σκληρὰ, κοιμωμένη τελείως κάτω στὸ ἔδαφος. Ὅταν μὲ αὐτὰ τὰ ὄπλα νικοῦσε τὸν ἐχθρὸ καὶ ὑποχωροῦσε, τότε καὶ αὐτὴ μετρίαζε τὴν σκληρότητα τῆς ἀσκήσεως. Αὐτὸ τὸ ἔκανε, γιὰ νὰ μὴ διαλυθοῦν ὅλα μαζί τὰ μέρη τοῦ σώματος ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴ καὶ σκληρὴ ἄσκηση καὶ ἔτσι περιπέσει σὲ κίνδυνο, διότι καὶ αὐτὸ εἶναι ἀποδείξεις ἡττας. Ὅταν πέσουν τὰ ὄπλα, ποῦ θὰ στηρίξει τὴν ἐλπίδα του πλέον ὁ στρατιώτης γιὰ νὰ πολεμήσει; Διότι, μερικοί, ἀφοῦ μὲ τὴν ἀσυλλόγιστη καὶ ἀδιάκριτη νηστεία ἐξαντλήθηκαν τελείως, τραυμάτισαν ἔτσι θανάσιμα τὰ σώματά τους καὶ σάν νὰ ἐγκατέλειψαν τὸν ἀγῶνα ἐνώπιον τοῦ ἐχθροῦ, κατέστρεψαν τὸν ἑαυτὸν τους.

Ἡ Ἁγία ὁμως Συγκλητική δὲν ἔκανε ἔτσι, ἀλλὰ ὅλα τὰ ἔκανε μὲ διάκριση καὶ ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ ἀγωνιζόταν μὲ τὴν εὐχή καὶ τὴν ἄσκηση, ἀλλὰ καὶ τὸ σῶμα της φρόντιζε, χάριν τῆς γαλήνης τῆς ψυχῆς της. Διότι καὶ οἱ ναυτικοὶ ὅταν ἔρθει χειμῶνας καὶ τρικυμία παραμένουν νηστικοὶ γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσουν τὸν κίνδυνο πού ἔχουν μπροστά τους· ὅταν ὁμως ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὴν τρικυμία, τότε ξεκουράζονται κάπως ἀπὸ τοὺς κόπους τους καὶ φροντίζουν γιὰ τίς ὑπόλοιπες ἀνάγκες. Ὅσο, οὔτε καὶ τότε παραμένουν τελείως ἀμέριμνοι, οὔτε ἀφήνονται νὰ νικηθοῦν ἀπὸ βαθὺ ὕπνο, ἐπειδὴ ἔχουν πείρα ἀπὸ τὰ περασμένα καὶ ἀγρυπνοῦν γιὰ τὰ μέλλοντα. Διότι ἂν ἐκόπασε ἡ κακοκαιρία, ἡ θάλασσα ὁμως δὲν ἔχει ἐλαττωθεῖ. Καὶ ἂν τὸ γεγονός περάσει, ἐν τούτοις ὁμως τὸ μέλλον εἶναι ἀγνωστο. Γι' αὐτὸ, ἐπειδὴ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ εἶναι κανεὶς βέβαιος γιὰ τὴν κατάσταση τῆς θάλασσας, πρέπει πάντοτε νὰ προσέχουν, ὥστε νὰ εἶναι ἀσφαλισμένοι.

Κοπίασε ἀδελφέ, διότι οἱ ἁμαρτίες σου εἶναι χαραγμένες μέ πυρωμένο σίδηρο. ~~~~~

Δύο σαρκικοί ἀδελφοί ἀπαρνήθηκαν τόν κόσμο καί ὑπετάχθηκαν σέ Γέροντα ὁ ὁποῖος ἀσκήτεψε στό Ὅρος τῆς Νιτρίας. Ὁ Θεός λοιπόν καί στούς δύο ἔδωσε τό χάρισμα τῶν δακρύων καί τῆς κατανύξεως.

Μία ἡμέρα βλέπει ἓνα ὄραμα ὁ Γέρον· εἶδε ὅτι καί οἱ δύο ἀδελφοί, προσεύχοντο καί ὁ καθένας κρατοῦσε ἓνα γραμμένο χαρτί καί τό ἔβρεχε μέ τά δάκρυά του. Τά γράμματα ὁμως τοῦ ἑνός ἔσβηναν εὐκολα ἀπό τό χαρτί, ἐνῶ τοῦ ἄλλου μέ κόπο· φαίνονταν δηλαδή σάν νά ἦσαν χαραγμένα ἀπό πυρωμένο σίδηρο. Παρεκάλεισε τότε ὁ Γέρον νά τοῦ ἐξηγηθεῖ τό ὄνειρο.

Παρουσιάστηκε λοιπόν Ἄγγελος Κυρίου καί τοῦ λέγει: Τά γράμματα ἐπάνω στό χαρτί, εἶναι τὰ ἁμαρτήματα καί τῶν δύο. Ὁ ἓνας ἁμάρτησε μέσα στά ὅρια τῆς φύσεως καί γι' αὐτό εὐκολα σβήνουν τά σφάλματά του· ὁ ἄλλος ὁμως περιέπεσε σέ ἁμαρτίες ἀκάθαρτες καί γι' αὐτό χρειάζεται περισσότερο κόπο γιά νά μετανοήσει εἰλικρινά καί πάρα πολύ νά ταπεινωθεῖ.

Ἀπό τότε λοιπόν, ἔλεγε ὁ Γέροντας σ' ἐκεῖνον τόν ἀδελφόν· κοπίασε ἀδελφέ μου, διότι εἶναι χαραγμένα μέ πυρωμένο σίδηρο καί μέ πολύ κόπο σβήνουν. Δέν τοῦ φανέρωσε τό ὄραμα μέχρι τοῦ θανάτου του, γιά νά μὴν χαλαρώσει τήν προθυμία του, ἀλλά τοῦ ἔλεγε πάντοτε· κοπίασε ἀδελφέ, διότι εἶναι χαραγμένα μέ πυρωμένο σίδηρο.

~~~~~ Τό σωτήριο πένθος

Ενας σπουδαῖος μοναχός ἔκανε τόν κανόνα του μαζί μέ τόν πνευματικό του ἀδελφό· κατελαμβάνετο ὁμως ἀπό δάκρυα καί ἄφηνε τόν στίχο τοῦ ψαλμοῦ. Μία ἡμέρα λοιπόν, τόν παρεκάλει ὁ ἀδελφός νά τοῦ πει τί σκέπτεται στόν κανόνα καί κλαίει τόσο πικρά. Ἐκεῖνος τότε τοῦ ἀπάντησε: -Συγχώρεσέ με ἀδελφέ· ἐγώ βλέπω πάντοτε στόν κανόνα μου τόν Κριτή καί τόν ἑαυτόν μου νά στέκεται ὡς κατάδικος καί νά δικάζεται. Ἐπειδή λοιπόν δέν ξέρω τί ν' ἀπολογηθῶ, μένω ἐκπληκτος καί μοῦ κλείνεται τό στόμα· γι' αὐτό χάνω καί τόν στίχο τοῦ ψαλμοῦ. Συγχώρεσέ με, ἐπειδή σέ στενοχωρῶ καί ἂν σέ πειράζει αὐτό, τότε ἄς κάνει ὁ καθένας τόν κανόνα του χωριστά.

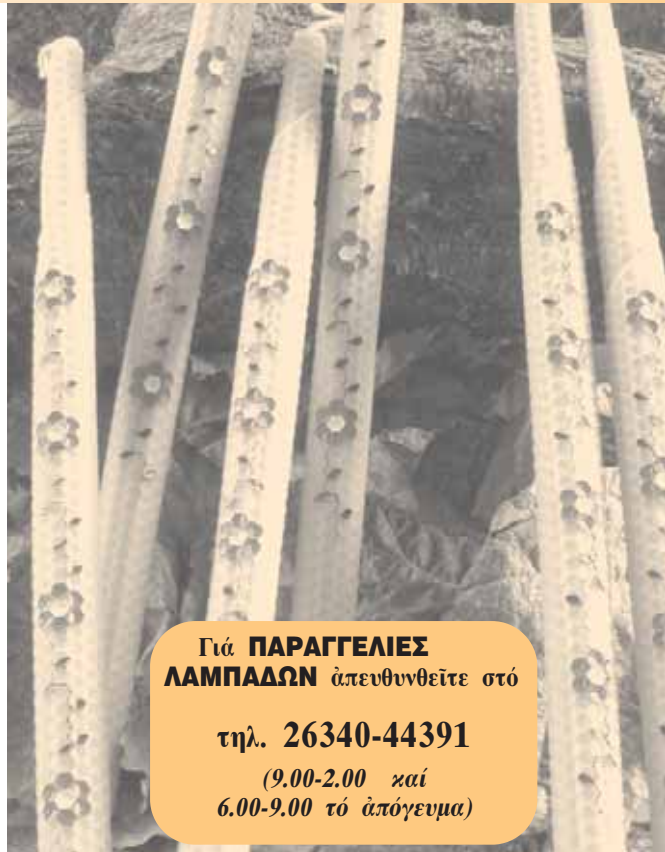
-Ὅχι πάτερ, ἀπάντησε τότε ὁ ἄλλος, διότι ἐάν καί δέν πενθῶ ἐγώ, ὅταν ὁμως σέ βλέπω, ἐλεεινολογῶ τόν ἑαυτόν μου. Καί ὁ Θεός, ἐπειδή εἶδε τήν ταπεινώσή του, χάρισε καί σ' αὐτόν τό πένθος πού εἶχε ὁ ἀδελφός του.

Ἄς φροντίσουμε λοιπόν κι ἐμεῖς νά προσέχουμε αὐτούς, πού πενθοῦν, ὅποτε θά κερδήσουμε ὅσα κέρδισε ἐκεῖνος ὁ ἀδελφός.

Λαμπάδες από κερήθρες μέ άγνό μελισσοκέρι

Κάθε χρόνο φτιάχνουμε χειροποίητες λαμπάδες από άγνό κερι μέλισσας και τίς διακοσμούμε μέ χειροποίητη ζωγραφική. Είναι λαμπάδες πού μπορείτε νά κρατήσετε στην Άναστάσιμη λειτουργία του Μεγάλου Σαββάτου τό βράδυ, αλλά και νά τίς προσφέρετε στην ένορία σας γιά τά κηροπήγια της Άγίας Τραπέζης. Μπορείτε νά προμηθευθείτε από τό Μοναστήρι μας όσα τεμάχια θέλετε, βοηθώντας μέ αυτόν τόν τρόπο και τό έργο μας.

Γιά **ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΕΣ**
ΛΑΜΠΑΔΩΝ απευθυνθείτε στό

τηλ. 26340-44391

(9.00-2.00 και
6.00-9.00 τό απόγευμα)

*Κατευθυνθήτω ή προσευχή μου
ώς θυμίαμα ενώπόν σου....*

ΓΝΗΣΙΟ ΘΥΜΙΑΜΑ (Λιβάνι)

**ΧΕΡΟΥΒΙΚΟ, ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ,
ΓΑΡΔΕΝΙΑ, ΜΥΡΟ, ΤΕΡΙΠΕΡΜ
ΜΥΡΟ ΤΟΥ ΣΑΡΩΦ,
ΒΗΘΛΕΕΜ, ΑΞΙΟΝ ΕΣΤΙ,
ΒΙΟΛΕΤΤΑ, ΑΓΡΙΟΛΟΥΛΟΥΔΟ,
ΝΥΧΤΟΛΟΥΛΟΥΔΟ, ΣΤΑΥΡΟΛΟΥΛΟΥΔΟ,
ΑΝΑΣΤΑΣΙΜΟ**

Τό θυμίαμα αυτό τό χρησιμοποιούμε στίς ακολουθίες μας, αλλά και τό διαθέτουμε στους πιστούς πού μās τό ζητούν και τό στέλνουμε ταχυδρομικώς. Όσοι θέλετε μπορείτε νά απευθύνεσθε στην Ίερά Μονή μας γιά νά σās αποστείλουμε θυμίαμα.

Η παρασκευή αλλά και ή χρήση του θυμιάματος άφορά τόν Θεό, εις τόν Όποιον πρέπει νά προσφέρουμε πάντα τό καλύτερο. Γι' αυτό γιά τήν κατασκευή του θυμιάματος χρησιμοποιούμε τά καλύτερα ύλικά, πρώτης ποιότητας και μέ τόν παραδοσιακό τρόπο, πού χρόνια τώρα κατασκευάζεται τό γνήσιο λιβάνι. Μέ τά καλύτερα ύλικά, μέ προσευχή και προσοχή, ή Ίερά Μονή μας κατασκευάζει γνήσιο θυμίαμα σέ πολλά άρώματα:

ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΞΙΜΟΒΙΤΣ

Επίσκοπος Σαγγάης
καί Σάν Φρανσίσκο

Ὁ θαυματουργός

Ὅσοι δέν ἔχετε διαβάσει ἀκόμα τή βιογραφία τοῦ Ἁγίου Ἰωάννη Μαξιμοβιτς σᾶς προτείνουμε ἀνεπιφύλακτα νά τήν ἀναζητήσετε στά χριστιανικά βιβλιοπωλεῖα γιά νά γνωρίσετε τή μεγάλη μορφή ἐνός νέου Ἁγίου τῶν καιρῶν μας.

Θά τό βρεῖτε στά ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ:

ΑΘΗΝΩΝ:

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΔΙΑΚΟΝΙΑ Δραγατσανίου 2, Ἀθήνα
ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ Χαβρίου 3, Ἀθήνα
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ, Γερανίου 20 Ἀθήνα
ΦΙΛΟΚΑΛΙΑ, Βουλῆς 36, Ἀθήνα
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΦΩΣ, Φειδίου 3, Ἀθήνα

ΕΠΑΡΧΙΑΣ:

ΤΟ ΠΕΡΙΒΟΛΙ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ Πρασακιάκη 9, Θεσ/νίκη
ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΔΙΑΚΟΝΙΑ, Θεσ/νίκη
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΛΥΔΙΑ, Καμβουνίων 1, Θεσ/νίκη
ΣΩΤΗΡ ΘΕΣ/ΝΙΚΗΣ, Πλ. Ἀγίας Σοφίας 6, Θεσ/νίκη
ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΔΙΑΚΟΝΙΑ, Πάτρα
ΧΑΤΖΗΜΑΡΓΑΡΙΤΗ ΒΑΣ., Βεργίνας 29, Δράμα
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΑΘΩΣ, Σέρρες
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΕΜΕΛΕΙΑ, Κύπρος
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΒΥΖΑΝΤΙΟ, Κύπρος
Ι. ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΑΝΤΩΝΙΟΥ, ΑΡΙΖΟΝΑ, U.S.A.

ἀσημένιο
φυλαχτό

ΑΣΗΜΕΝΙΟ φυλαχτό

Η Ἱερά Μονή μας κατά ἀποκλειστικότητα κατασκεύασε ἀσημένια μενταγιόν μέ ἀλυσίδα γιά τό λαϊμό, πού εἰκονίζουν σέ σμάλτο τήν ΠΑΝΑΓΙΑ μας, τόν Ἅγιο μας ΝΕΚΤΑΡΙΟ (στήν πρώτη ἀγιογραφηθεῖσα εἰκόνα του) καί τόν Ἅγιο ΙΩΑΝΝΗ Μαξιμοβιτς.

Ὅσοι ἐπιθυμεῖτε, μπορούμε νά σᾶς ἀποστείλουμε κάποιο ἀπό αὐτά γιά νά τά φοράτε ὡς εὐλογία.

-τῆς ΠΑΝΑΓΙΑΣ
-τοῦ ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ
-τοῦ ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΗ
ΜΑΞΙΜΟΒΙΤΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΜΕΝΤΑΓΙΟΝ: 15€

+ ταχυδρομικά έξοδα

(Συσκευασία σέ βελούδινο πουγκί γιά δῶρο)

ΜΕΓΑΛΗ ΑΝΑΓΚΗ

Ἀγαπητοί μας ἀδελφοί,

Ἀπό τήν ἀρχή τοῦ χειμῶνα σᾶς ἀπευθύνουμε ἔκκληση γιά νά μᾶς βοηθήσετε νά βάλουμε τήν θέρμανση στόν Ἱερό μας Ναό, τῶν Ἁγίων Νεκταρίου καί Φανουρίου.

Ὅπως γνωρίζετε, τό μοναστήρι μας δέν ἔχει κάποια μόνιμα ἔσοδα καί δέν παίρνει κονδύλια, οὔτε ἔχουμε μισθοῦς, συντάξεις καί περιορισίες, ἔτσι ἡ μοναδική μας ἐλπίδα εἶναι ὁ Θεός κι ἐσεῖς πού πάντοτε μᾶς βοηθάτε. Γι' αὐτό χτυπᾶμε τήν πόρτα τῆς καρδιάς σας γιά μιά ἀκόμη φορά. Βοηθεῖστε μας νά βάλουμε στό ναό τήν θέρμανση γιά νά μπορέσουμε νά ἀντιμετωπίσουμε τό κρύο. Καί δέν κρυώνουμε μόνον ἐμεῖς, ἀλλά καί οἱ προσκυνητές πού ἔρχονται νά ἐκκλησιαστοῦν στό μοναστήρι. Ἐλᾶτε στή θέση μας καί στή θέση τῶν προσκυνητῶν τῆς Μονῆς. Εὐλικρινά θά προτιμούσαμε νά μῆν εἶχαμε φθάσει σ' αὐτή τή δύσκολη θέση,

ἀλλά ἀφοῦ δέν μπορέσαμε νά συγκεντρώσουμε τά χρήματα, ἔχουμε στηριῆξει ὅλες μας τίς ἐλπίδες σέ ἐσᾶς, διότι πραγματικά σκεφτόμαστε πῶς θά προσευχόμαστε μέσα στό ψῆχος καί τήν ἡγρασία.

Βοηθεῖστε μας λοιπόν ὅσο μπορεῖτε, στέλνοντας τόν ὀβολό σας, μαζί καί μία προσευχή, ὥστε ὁ Ἅγιος Νεκτάριος νά μᾶς βοηθήσει νά κάνουμε κι αὐτό τό ἔργο στό Ναό του. Μέχρι τώρα ἔχει συγκεντρωθεῖ ἕνα ἐλάχιστο ποσό γιά νά καλύψει τήν ἐγκατάσταση τῆς θερμάνσεως, γιά τήν ὁποία χρειάζονται περίπου 45.000 εὐρώ. Σᾶς παρακαλοῦμε λοιπόν μή μᾶς ξεχνάτε καί ὁ καθένας ἀπό ἐσᾶς ἄς βοηθήσει ὅσο μπορεῖ ἀπό τό ὑστέρημα ἢ τό περισσευμά του. Συγχωρεστε μας πού καί πάλι ἀναγκαστήκαμε νά σᾶς ἐνοχλήσουμε...

Μέ ἀγάπη καί εὐχές

Ἡ Ἠγουμένη

† Μόνικα Μοναχή

καί αἱ σὺν ἐμοί ἐν Χριστῷ ἀδελφές